

Otroški parlamenti

Zveza Prijateljev Mladi
Mladine Slovenije

Miklošičeva 16, 1000 Ljubljana, Slovenija
www.zpms.si, info@zpms.si
tel: +386 1 2396 710, 2396 720
faks: +386 1 2396 722
Slovenian Association of Friends of Youth

MAGNETOGRAMSKI ZAPIS ZASEDANJA 23. NACIONALNEGA OTROŠKEGA PARLAMENTA

Zveza Prijateljev Mladi
Mladine Slovenije

23. nacionalni otroški parlament

Odraščanje

Državni zbor Republike Slovenije
8. april 2013

Zasedanje 23. nacionalnega otroškega parlamenta (NOP) je potekalo 8. aprila 2013 v Državnem zboru RS. Tema razprav je bila ODRAŠČANJE. Zasedanje je otvoril Klemen Petek iz Mozirja, predsednik 22. NOP.

Začetek: ob 9.00 uri

Klemen Petek: Pozdrav vsem udeležencem in udeleženkam nacionalnega parlamenta, mladim parlamentarcem in parlamentarkam, mentoricam in mentorjem, koordinatorjem in koordinatoricam otroških parlamentov ter ostalim prisotnim gostom. Še posebej velja pozdrav našemu današnjemu gostitelju, gospodu Janku Vebru, predsedniku Državnega zbora RS ter predsedniku RS, gospodu Borutu Pahorju. Veseli smo, da ste se odzvali našemu povabilu. K govorniškemu pultu vabim gospoda Janka Vebra, predsednika Državnega zbora RS, lepo prosim...

Janko Veber: Predsedujoči, hvala za besedo in pozdravne besede. Dovolite mi, da tudi sam kot predsednik Državnega zbora v tej dvorani najprej pozdravim predsednika RS, gospoda Boruta Pahorja. Lep pozdrav tudi predsednici Zveze prijateljev mladine Slovenije, varuhinji človekovih pravic predstavnikom vlade in ne nazadnje tudi vam: drage učenke in učenci, lepo pozdravljeni v Državnem zboru, ki je bil organiziran zato, da sprejemamo najpomembnejše odločitve znotraj demokratičnega procesa, ki se seveda »pelje« tudi v Sloveniji v času od osamosvojitve. Državni zbor resnično sprejema najpomembnejše odločitve, ki potem urejajo vse življenje. Danes ste se zbrali zato, da poskušate spregovoriti o tem, kako vplivajo odločitve, ki jih sprejemamo v Državnem zboru tudi na vas. Gre še posebej za čas, v katerem živite, gre za čas odraščanja in seveda je to –

tudi po mojih izkušnjah – eno najzahtevnejših obdobji, hkrati pa tudi izjemno prijetno obdobje. Vsi skupaj se zavedamo, da je to obdobje, ko imajo izjemno vlogo prav starši, seveda tudi izobraževalni proces in mnoge civilne institucije, ki spremljajo dogajanje znotraj procesa odraščanja mladih. Potrebno je poudariti, da se Slovenija razlikuje od drugih držav ravno po tem, da je bistveno bolj poseljena kot pa druge države, npr. če govorimo o državah Evropske unije, kar pomeni, da je tudi način življenja in odraščanje temu prilagojeno. Zato sem tudi prepričan, da bo današnja razprava v Državnem zboru ponudila pravzaprav zelo različne poglede, tako tistih, ki prihajate iz podeželja in tistih, ki prihajate iz urbanih središč. Vem, da je ta proces, preden ste prišli na nacionalno raven, potekal na osnovnih šolah znotraj regij. Skratka, prišli ste skozi ves proces dogovarjanja na nacionalno raven in mogoče je to tudi ena od tistih prijetnih oblik, o kateri se skušamo danes tudi na glas pogovarjati – da udejanimo čim več neposredne demokracije v Sloveniji. Sam čutim, da je velik del te neposredne demokracije zbran v parlamentu in želim vam resnično prijetno delo, hkrati pa tudi nasvidenje ob naslednjem otroškem parlamentu v prostorih Državnega zbora. Hvala in uspešno delo.

...aplavz...

Klemen Petek: Gospodu Janku Vebru se zahvaljujem za njegove spodbudne besede. Sedaj vabim gospoda Boruta Pahorja, predsednika RS, da nam spregovori. Prosim izvolite...

Borut Pahor: Dobro jutro gospod predsednik, lep pozdrav vsem. Najprej moram zelo pošteno povedati, da sem vas obiskal ob robu sestanka s predsednikom parlamenta, ampak nisem pa želel zamuditi te priložnosti, da se srečamo. Imate vso pravico do otroštva in do vsega, kar otroštvo in odraščanja prinaša s seboj – od zabave do kakšnih potegavščin in vsega drugega. Vi seveda sami veste, tudi če vam starši ali pa šola tega ne povedo, da je dobro tudi kaj znati in bolj kot boste odraščali, bolj boste videli, kako je to pomembno. Jaz vam o tem ne bom pridigal. Vam bi pa nekaj rad rekel v zvezi s tem, kar danes počnete:

zasedate mesto poslan in poslancev državnega zbora. Zlasti v času krize je njihovo delo veliko bolj izpostavljeno kritikam kot običajno. Javnost pričakuje, da bodo ljudje, ki tukaj odločajo, odločali o skupnem dobrem, da ne bodo delali zase, ampak za celotno skupnost. To bi vam rad položil na srce tudi tako, sicer. Uživajte otroštvo, uživajte mladost, zraven se tudi kaj naučite, bodite radovedni kolikor je to le mogoče. Dajte vse od sebe, ker to je perspektiva, imate pravico in dolžnost, da se pripravite na življenje, ki vas čaka. Ampak vse to počnite tako, da ne delate na račun drugega. In – če je le mogoče, si polepšajte kdaj dan s tem, da storite kaj za tistega drugega, ki je morda nemočen. Če bomo odraščali in zrastle v eno novo družbo, ki nastaja, ki upam, da bo bolj pravična, bolj solidarna in če boste vi znali v njej te vrednote bolj uveljaviti kot smo jih znali v generaciji takoj po ustanovitvi naše države, potem se mi zdi, da se tudi tej državi obetajo bolj lepi in sončni časi kot smo jih vajeni. Želim vam, da bi se danes dobro imeli in da bi se Maruška in Aleksander dobro zavedali vaše odgovornosti, ki jo imate, to pa je, da ne odločate samo o sebi in zase, ampak da odločate za druge in o skupnosti, o.k.? Hvala in lepo se imejte.

...aplavz...

Klemen Petek: Za govor predsednika Boruta Pahorja se lepo zahvaljujem. Obema, gospodu Janku Vebru in gospodu Borutu Pahorju, se lepo zahvaljujem, sedaj pa nas bosta zaradi drugih obveznosti zapustila malce prej. Hvala lepa.

Sedaj pa za besedo prosim dr. Jerneja Pikala, ministra za izobraževanje, znanost in šport.

Dr. Jernej Pikalo: Spoštovani: spoštovana predsednika, ki sta pravkar odšla – predsednik republike Slovenije in predsednik Državnega zbora, gospa varuhinja, poslanke in poslanci, predsednica Zveze prijateljev mladine Slovenije, predstavniki urada za mladino, predvsem pa drage poslanke in poslanci otroškega parlamenta! V veliko veselje in čast mi je, da lahko tu danes pred vami povem nekaj misli, kot jih jaz vidim o odraščanju. Pa bi začel z eno, na videz cinično izjavo, ampak videli boste, da vendarle ni tako cinična in zelo lepo opiše to odraščanje. Virginia Wolf je nekoč rekla, da odraščati pomeni izgubljati iluzije z namenom, da bi lahko pridobili druge. In ... tako jaz vidim odraščanje. Odraščanje kot nekaj, kar vedno počnemo, a vendarle nikoli zares ne uspemo. Odraščanje ni samo vprašanje fizičnega dozorevanja telesa, ni samo vprašanje fizičnega dozorevanja uma. Odraščanje je nikoli dokončan proces. Tudi, ko ste starejši, še vedno rastete. Ni rasti samo fizično, na neki točki to preide v staranje, ampak je rasti tudi duhovno, intelektualno in še kako. Odraščanje torej vidim kot nek proces in ne dogodek. Vidim ga pravzaprav kot nek tek, kot tek, ki ga poznate iz mnogih prigod o lovljenju zaklada na koncu mavrice. Torej zaklad, ki ga nikoli ne ujamete, ampak vendarle za njim vseskozi tečete. In to, kar danes tule počnete na temo demokracije oz. na temo odraščanja, je v demokratičnem procesu ravno tako. Jaz vidim demokracijo kot ravno tak proces. Proces, kjer seveda nikoli ni konca, ki ni nikoli zares dokončan proces. Tako kot odraščanje. Veste, če bi naši predniki takrat, ko so se začeli zbirati na eklesiji, pri tisti skali na enem od hribov v bližini Aten zato, da bi odločali, zato da bi razpravljali in

odločali s črnimi in belimi kamenčki, ki so jih metali v glinene posode, če bi takrat vedeli, kako dolgo pot bomo od takrat prehodili... Ampak ne gre samo za pot, gre za to, kaj smo naredili za ljudi, kaj smo naredili za človeštvo. Kako smo celo zadevo dvignili od takrat, ko je v starih Atenah bilo življenje kratko, neprijetno in brutalno. Demokracija je torej proces in ne dogodek. In tako kot odraščanje je tudi demokracija proces z enim namenom. In namen je samoizpopolnjevanje, izboljšanje. In odraščanje pomeni izboljšanje. Želim vam prijetno delo, veliko izjemnih, iskrivih in seveda tudi polemičnih misli. In tako kot je rekel predsednik, demokracija je zato, da delamo za skupno dobro. Hvala lepa.

...aplavz...

Klemen Petek: Hvala vam za vaš govor. Nekaj besed bo spregovorila tudi gospa Vlasta Nussdorfer, varuhinja človekovih pravic.

Vlasta Nussdorfer: Lepo pozdravljeni. Na začetku so pomembnost temu dogodku zagotovo pridali kar trije predsedniki. Eden je še med nami, zato ga pozdravljam, torej predsednika delovnega predsedstva. Seveda pa tudi gospoda ministra, ki je bil predgovornik, potem poslanke, poslance in tako vas, ki ste danes tudi poslanci in poslanke v državnem zboru, na nek način predstavniki vseh mladih v Sloveniji. Seveda pozdravljam tudi predsednico Zveze prijateljev mladine Slovenije. Rada rečem, da so dnevi in dnevi, pri čemer niso eni enaki drugim. In ta dan je zagotovo za vas in tudi za ostale mlade izjemnega pomena. Čuti se vaša energija tu v Državnem zboru, prijaznost, želja, da nam sporočite marsikaj novega. Čeprav pogosto vemo o odraščanju, svojem in tudi tujem, veliko, polni smo napotkov za mlade, pogosto obnemimo ob tem, kar nam sporočate. Zato vas pozdravljam tudi v imenu vseh zaposlenih pri Varuhu človekovih pravic. Moj namestnik Tone

Dolčič se bo kasneje z veseljem pridružil; sedaj je tudi tu, vendar kasneje po 12.00 uri bo ostal, da bo slišal, kaj želite sporočiti, kje morda čutite, da ste prikrajšani. S seboj sem prinesla drobno knjižico, ki jo imam kar na svoji delovni mizi – to je knjiga Malega princa in citatov njegovega avtorja. In čisto na zadnji strani mali princ ugotavlja: »cvetlic ne smeš poslušati, moraš jih gledati in sanjati«. In ko sem to prebrala, sem si rekla, zagotovo ste vi tisti, ki danes sanjate, mi starejši pa vam moramo omogočiti, da bodo te vaše sanje postale vsaj deloma resnične. Zapisano je tudi »graditi prihodnost pomeni graditi sedanost«, to pomeni ustvariti željo, ki je za danes, ki živi danes, a je usmerjena v prihodnost. In zagotovo se bomo prav od vas lahko veliko naučili. Pri nas, pri Varuhu človekovih pravic, imamo tudi posebno stran, ki je namenjena vam, žal še ni toliko obiskana kot bi bila lahko. Zato vam ponujam, da pišete, sporočate in na ta način se bomo lahko tudi mi naučili in vam pomagali. Ko sem razmišljala o težavah mladih, pogosto jih srečujem, in takrat se celo sama nekoliko pomladim, sem si rekla, spomnila sem se zgodbe – zelo rada jih pripovedujem, ker nas učijo. Zgodbe o mladem fantu, ki je tarnal svojemu očetu. Sel je k njemu in rekel: »Dragi moj oče, ne vem, kako preživeti. Karkoli naredim, ni prav. Nekateri moji prijatelji pravijo, da bi moral živeti drugače, starejši mislijo, da ne delam prav. Kaj naj naredim, daj mi nasvet«. In oče je rekel: » Najboljši nasvet bo praktična vaja, sin. Pojdiva z našim oslom na tržnico, pa ti jahaj, jaz bom hodil peš ob tebi«. In sta šla. Ko sta prišla na tržnico so ljudje zmajevali z glavami in govorili: »Poglejte ta dva čudaka, mlajši je na oslu, starejši mora hoditi peš. Grozna zgodba, ta mladina, pokvarjena in nemogoča!« Prišla sta domov in oče je vprašal sina, kako se je počutil. Sin je rekel grozno, saj si slišal vse te pripombe. Naslednji dan sta zamenjala vlogi. Oče je bil na oslu, sin je hodil peš. Ljudje so spet zmajevali z glavami in rekli: »Oh, pogledjte, ta ubogi mladec, kakšnega očeta ima, sigurno je grozen.« In spet ni bilo v redu. Naslednji dan sta sklenila, da oba zajahata domačega osla. Ko sta bila na njem, so se ljudje še bolj čudili in govorili: Uboga živalca, kako lahko shaja, pogledjte, kaj delata z njo?« Tudi ni bilo v redu. In naslednji dan sta osla pustila in šla peš – in kaj so rekli ljudje? »Poglejte, zakaj imata osla in ga vlačita na tržnico, ko pa oba hodita peš in ga ne rabita?« In na koncu je sin ugotovil, da je res tako, da eni zmajujejo z glavami, drugi

pravijo treba je ravnati tako in drugače; vsi ti solijo pamet in nikoli ne veš, kaj bi naredil. In zato si mislim, da je za vas pomembno, da sprejmete navodila, ki izhajajo iz vaših družin, iz vašega okolja, iz šole. Vendar jih oplemenitite tudi s svojimi idejami, pričakovanji, si izmenjajte vse to, kar pričakujete od današnjega in jutrišnjega dne in tudi od nas starejših. In šele nato boste lahko zaživel tako, da boste mirni, da boste vedeli, da je to, kar delate, dobro, plemenito in vam bo prineslo srečo v prihodnosti. Mi smo tu, da vam pomagamo. Torej, če želite, se obrnite na nas, prisluhnili vam bomo in upam, da bo skupna pot tako lahko lažja. Želim vam veliko uspehov v današnjem dnevu, burno izmenjavo mnenj. Sama sem bila na enem parlamentu in ugotovila, da ni bilo problemov z dvigom rok in tako zagotovo bo tudi danes. Torej uspešen dan vsem in prijetno druženje. ...aplavz...

Klemen Petek: Zahvaljujem se vam za vse te besede. Kot zadnjo vabim k govornici gospo Darjo Groznik, predsednico Zveze prijateljev mladine Slovenije.

Darja Groznik: Spoštovani minister za izobraževanje, znanost in šport, dr. Jernej Pikalo, spoštovana in draga varuhinja človekovih pravic Vlasta Nussdorfer, dragi gostje, dragi mentorji in mentorice, parlamentarke in parlamentarci. Pozdravljam vas v jubilejnim letu, saj Zveza prijateljev mladine Slovenije proslavlja 60. rojstni dan. Kakšno je bilo življenje otrok odraščajočih 60 let nazaj, vam lahko povedo vaši stari starši. Mogoče se vam zdi dolgočasno, a prav je, da veste. Pred 60 leti so npr. komaj začeli ustanavljati otroške vrtce, posebne zdravstvene ambulante za otroke. Začeli so razmišljati o tem, da mora vsak otrok v šoli dobiti malico. Da stanovanjske soseske potrebujejo igrišča in da je letovanje na morju več kot koristno. O otrokovih pravicah se je komaj začelo govoriti. Danes je drugače. No, nekaj pa se zagotovo ni spremenilo. Tisti, ki so odraščali pred 60 leti, so imeli svoje sanje, svoje načrte za prihodnost, imeli so

vzornike, simpatije, bili so zaljubljeni, prav tako kot imate vi danes svoje sanje, svoje načrte za prihodnost, svoje vzornike, simpatije in gotovo ste tudi vi ali pa še boste, zaljubljeni. Odraščanje, tema tokratnega otroškega parlamenta povezuje različne generacije. Tudi mi, odrasli, smo bili včasih otroci, čeprav se zdi, da smo že pozabili na ta čas odraščanja in na vse lepe in manj lepe dogodke iz tistega časa. Tudi tokrat ste temo izbrali sami, zbrani ste iz različnih koncev Slovenije. Otroški parlamenti so eden od osrednjih programov Zveze prijateljev mladine Slovenije in potekajo že od leta 1990. Potekajo na več ravneh: začnejo se na šolski ravni, nadaljujejo na občinski, medobčinski ravni, na regionalni ravni in zaključijo se v tem prostoru z nacionalnim otroškim parlamentom. Zahvaljujem se vsem mentorjem, mentoricam, koordinatoricam in koordinatorjem, predvsem pa vam – za pripravljenost in sodelovanje. Na začetku sem govorila o tem, da se je pred 60 leti komaj kaj govorilo o otrokovih pravicah. Zdaj je drugače. Vaša pravica in dolžnost je, da v družbi opozorite nase, na vaše potrebe in na vaše stiske. Prav sodelovanje v otroških parlamentih je za vas odlična priložnost, da postanete glasni, da oblikujete svoja razmišljanja in jih posredujete naprej. Naj parlament okrepi vašo samozavest, kajti vi ste prihodnost naše družbe. Nekateri izmed vas bodo čez 20, 30 let sedeli v teh klopih in krojili usodo družbe, usodo vseh nas in upam, da boste spoštovali vrednote kot so pravičnost, odgovornost, poštenost in sodelovanje, kajti te vrednote štejejo - ne pozabite. Želim vam uspešno delo.

...aplavz...

Klemen Petek: Za vse slišane besede se lepo zahvaljujem. Pozdravljam tudi vse ostale vabljene goste, nekatere poslance in poslanke, ki jih vabim, da se predstavijo z imenom in priimkom ter od kod prihajajo. Prosim vas, da se predstavite po vrsti, tako kot sedite.

Sem **Majda Potrata**, poslanka Socialnih demokratov, izvoljena sem bila v Mariboru, v 8. volilnem okraju in teče 4. mandat, kar sem poslanka. Nedavno tega sem postala predsednica odbora za kulturo. Včasih že, v kakšnem

prejšnjem mandatu sem bila tudi predsednica odbora za šolstvo, šport in kulturo pa tudi komisije za peticije, človekove pravice in enake možnosti. Kadar se le da, se udeležim otroškega parlamenta ali v Mariboru ali tu na plenarnem zasedanju. Vsem poslankam in poslancem otroškega parlamenta pa želim plodno debato, veliko iskrih misli in kar se da lepo pot v odraščanju. Hvala.

...aplavz...

Sem **Jožef Kavtičnik**, poslanec Pozitivne Slovenije. Še posebej sem ponosen, da sem učitelj, 20 let ravnatelj, tako, da sem z mladimi, delam z mladimi in želim delati z mladimi. Spoštujem vašo ustvarjalno miselnost, delavnost, poštenost, iskrenost. Poslanec sem bil od leta 2000 do leta 2004, potem sem se vrnil nazaj v učiteljski poklic, na zadnjih volitvah pa sem bil ponovno izvoljen za poslanca. Sedaj sem pred kratkim postal predsednik odbora za znanost, izobraževanje, mladino in šport, torej tisto, kar rad počnem. Želim biti vedno tam, kjer so mladi, vam prisluhniti in seveda v trenutku, ko mi daste možnost, tudi nekaj povedati. Vesel sem, da sem danes tukaj z vami, da vas bom poslušal in vam želim veliko lepega, dobrega, predvsem pa tisto, kar si sami najbolj želite. Vedite, da niste samo sopotniki v tem življenju, ampak morate biti aktivni in na tej poti čim več storiti zase in za tiste, ki so v vaši bližini.

...aplavz...

Klemen Petek: Seveda smo tudi vas veseli, da ste prišli med nas. Lanskoletni 22. nacionalni otroški parlament je potekal na temo *Junaki našega časa – kdo so in zakaj*. Ravno tako kot bomo tudi danes, smo lansko leto v prvem delu zasedanja razpravljali v 4 skupinah. Ugotovili smo: da junaki lahko postanemo tako z malimi kot velikimi dejanji, pri čemer količina dejanj ni pomembna; da najstniki ne nasedajo popolnostim ljudi z naslovnice in da ostanejo zvesti sami sebi, hkrati pa ne posegajo po drogah in alkoholu. Lahko se pridružimo dobrodelnim organizacijam, k nečemu prispevamo in poskušamo nekaj izboljšati. Varčujemo ali podarimo nekomu stvari, ki jih ne potrebujemo. Naredimo kaj, kar si kdo ne upa in tako izstopimo iz povprečja. Za letošnje parlamente s temo odraščanja, pa upam, da so bili v čim večji meri realizirani na malce drugačen način. Poudarek je bil na malo več akcije, več dogajanja in spraševanja o tem, kaj lahko mi sami storimo v zvezi z določenimi stvarmi, da bo bolje za nas in za vse. Bomo videli skozi potek zasedanja, do česa vse ste prišli, do kakšnih ugotovitev in ali lahko katere od ugotovitev poenotimo. Še prej pa je čas, da potrdite na pripravljalnem sestanku predlagano delovno predsedstvo. V vsaki regiji (regij je 17, kakor jih določa Zveza prijateljev mladine Slovenije) so predstavniki regionalnih parlamentov izbrali izmed sebe predstavnika, ki je sodeloval na skupnem pripravljalnem sestanku v Ljubljani. Ta skupina je pripravila tudi vse potrebno za nemoten potek nacionalnega parlamenta. Sestanek smo imeli 19. marca 2013, kjer so bodoči letošnji parlamentarci, večinoma so bile parlamentarke, predlagale naslednje delovno predsedstvo (prosim, da vstanete): predsednica Ana Vilhelmina Verdnik, mariborska regija; član Filip Mramor, ljubljanska regija; članica Anika Božič, severnoprimska regija in Ernestina Lavrih, dolenjska regija. Zapisničarki sta članici predsedstva: Anika in Ernestina. ...aplavz...

Sedaj vas naprošam, da z dvigom rok potrdite delovno predsedstvo, jaz pa bom ostal kot pomoč delovnemu predsedstvu.

Kratek premor... dvig rok...

Hvala lepa, ugotavljam, da ste potrdili predlagano delovno predsedstvo, katerega prosim, da zasede prostor tukaj zgoraj. Hvala lepa.

Ana Vilhelmina Verdnik, Maribor: Drage parlamentarke, dragi parlamentarci, mentorice, mentorji, zbrani gostje in vsi ostali prisotni. Pozdravljam vas v imenu celotnega delovnega predsedstva. Počaščeni smo, da ste nam izkazali svoje zaupanje s tem, da ste nam dodelili tako vidno in pomembno nalogo. To cenimo, zato obljublamo, da bomo vestno opravili dodeljeno delo in da bomo kar najboljše zastopali mlade, torej vas in vaša stališča. Prva stvar, ki jo moramo storiti, je sprejem in potrditev dnevnega reda 23. nacionalnega otroškega parlamenta. Dnevni red najdete v svojih mapicah. Če ga preletite, opazite, da so prve tri točke praktično že mimo. Zato vas pozivam, da z dvigom rok potrdite dnevni red. ...*dvig*

rok... Hvala. Dnevni red je sprejet. Sedaj prosim Filipa, da nam poda še nekaj napotkov v zvezi z rokovanjem z mikrofoni, torej napravami, ki jih imate pred seboj.

Filip Mramor, Ljubljana: Lep pozdrav vsem zbranim še v mojem imenu. Da bo razprava in samo zasedanje teklo čim bolj gladko, se moramo držati določenih pravil. Mislim, da se zavedate, da smo danes gostje v eni najpomembnejših ustanov republike Slovenije. Naša razprava se tako sliši po celotnem parlamentu. Sedite na stolih poslancev. Prosim vas, da se ne guncate in zibate. Opozoril bi še na delovanje mikrofonov: mikrofoni se vključijo s pritiskom na tipko, ki je označena. Istočasno je lahko vključen le en mikrofoni, vključi pa ga tisti, ki mu Ana Vilhelmina da besedo in ga po svojem govoru tudi izključi. Vsak, ki se z dvigom roke javi k govoru in dobi besedo, vstane, se predstavi z imenom in priimkom in od kod prihaja. In še to: nihče naj ne vključuje naprav za glasovanje, glasujemo namreč z dvigom rok. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik, Maribor: Hvala. Sedaj prosim Aniko, da nam prebere poročilo o zastopanosti in prisotnosti regij na današnjem parlamentu.

Anika Božič, Nova Gorica: Na zasedanju 23. nacionalnega otroškega parlamenta smo prisotni udeleženci in udeleženke iz 17 regij, kot jih ima opredeljene Zveza prijateljev mladine Slovenije.

Ana Vilhelmina Verdnik, Maribor: Hvala. Naslednja pomembna točka je glasovanje o temi za 24. otroški parlament. V mapicah najdete seznam tem, ki so bile predlagane na regijskih in ostalih parlamentih. Ker je bilo predlogov preveč, so vsebinsko podobni združeni pod enim naslovom. Obkrožiti morate 3 predloge in oddati glasovnice v glasovalno skrinjico, ki bo na mizi v preddverju velike dvorane, kjer bo potekal tudi odmor. Vaše glasovnice bo preštela strokovna služba Zveze prijateljev mladine Slovenije in Ernestina Lavrih, članica delovnega predsedstva. Tema, ki bo obkrožena največkrat, bo izbrana za temo 24. otroškega parlamenta. Če boste imeli 2 temi enako število glasov, bomo o temi odločali z dvigom rok. Sedaj pa še napotek za nadaljnje delo po skupinah: po odmoru se bomo v preddverju razdelili v 4 skupine. Moderatorji bodo imeli pri sebi liste, na katerih bodo imeli napisano ime določene skupine. Ti vas bodo popeljali do ustreznih prostorov. Za 4 teme oz. skupine znotraj naslovne teme smo se odločili na pripravljalnem sestanku. Skupine bodo vodili odrasli moderatorji. Znotraj skupin boste določili zapisnikarja in poročevalca, ki bo poročal o delu v skupini na plenarnem zasedanju. Torej, skupine so: 1. skupina »Medsebojni odnosi«, v sobi 212, 2. skupina »Ljubezen in spolnost« v velikem salonu nasproti velike dvorane, 3. skupina »Samopodoba in vpliv družbe nanjo«, soba 209 in 4. Skupina »Prihodnost«, soba 110. To je torej zaključek prvega dela. Sem se bomo vrnili po delu v skupinah ob 11.50, saj se ob 12.00 uri začne neposredni prenos na TV Slovenija 3. Vabim vas na odmor v preddverje velike dvorane.

Moderirano delo v skupinah...

Ob 11.50 uri so se mladi parlamentarci vrnili v veliko dvorano.

Ana Vilhelmina Verdnik: Pozdravljeni na drugem delu današnjega zasedanja. Kot prvo pozdravljam goste, ki so se nam na novo pridružili. Prosim vas, da se predstavite z imenom, priimkom in institucijo od koder prihajate.

Tomaž Bergoč, prihajam iz Unicefa in vas vse lepo pozdravljam.

Lep pozdrav, **Agata Zupančič,** Direktorat za javno zdravje, Ministrstvo za zdravje.

Lep pozdrav, **Alen Kofol,** generalni direktor Direktorata za predšolsko vzgojo in osnovno šolstvo, Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport.

Dober dan, sem **Ana Vodičar** z Direktorata za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Dober dan, **Fani Nolimal** vodja oddelka za osnovno šolo na Zavodu RS za šolstvo.

Dober dan, **Alenka Pavlovec** z Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, iz sektorja za osnovno šolstvo.

Dober dan, poslanka **Alenka Jeraj.**

Pozdravljeni, sem poslanka **Katarina Hočevar** in me veseli, da imamo danes tak lep razgled v državnem zboru.

Lep pozdrav, **Maša Kociper,** poslanka Pozitivne Slovenije, tudi jaz sem vesela, da vidim tako eminentno družbo v tej dvorani. Lepo pozdravljeni.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Veseli smo, da ste prišli. Preden nadaljujemo s poročanjem po skupinah, vas obveščam, da sta v skupini samopodoba in vpliv družbe nanjo, dva tam pozabila mapo. Mapice najdete zadaj pri gospe Petri Zega. Hvala. Sedaj prosim poročevalce skupin, da stopijo na govorniški oder in v petih minutah podajo ugotovitve in zaključke njihove skupine. Po vsakem poročanju skupine bo sledila dvajset minutna razprava. Prosim vse udeležence, parlamentarce in goste, da se aktivno vključite v debato. Prosim vas tudi, da se poslušate med seboj in se ne ponavljate. Ko vam dam besedo, se prosim predstavite z imenom in priimkom. Prosim vas tudi, da se v svojih govorih držite časovnega okvirja dveh minut. Najprej vabim k govorniškemu odru poročevalce prve skupine medsebojni odnosi.

...aplavz...

Luka Vovk, Notranjska: Hvala za besedo, moje ime je Luka Vovk in sem predstavnik notranjske regije. Mi smo se pogovarjali o **MEDSEBOJNIH ODNOSIH**. Najprej smo se pogovarjali samo o tem, zakaj se nam zdi ti odnosi pomembni. Predvsem je pomembna naša perspektiva. Prišli smo do cilja, da bi morali izboljšati medsebojne odnose, prišli smo do sklepnih točk, kaj bi morali spoštovati pri medsebojnih odnosih, kot so na primer: spoštovanje, zaupanje in toleranca drug do drugega. Prav tako pa smo prišli do pomembnosti socialnih omrežji, ki jih uporabljamo kot komunikacijska sredstva. Zastavili smo si nekaj vprašanj. Eno izmed vprašanj na primer je bilo, kakšne so razlike med podeželjem in mestom. Sorazmerno s tem smo prišli do sklenitve, da je tudi vpliv medijev zelo pomemben. Ob koncu pogovora smo na primer ugotovili, da se na podeželju tamkajšnji otroci predvsem trudijo biti enakopravni oziroma podobni mestnim. Prišli smo tudi do par točk trenja, kot so na primer medgeneracijski spori. Problem je na primer komunikacija med staršem in otrokom. Prišli smo do tega, da bi lahko uveljavili novo akcijo, kot je pogovor s psihologinjo na šoli eno uro na teden. Prav tako pa smo se pogovarjali tudi o sodelovanju države s samim otrokom. Prišli smo do tega, da se nas sprejema samo kot neke uokvirjene škatle najstnikov, besede pri odločanju pa nimamo. Radi bi se zahvalili za možnost, da smo danes na parlamentu, ampak prišli smo do zaključka, da bi moralo biti teh parlamentov več ali pa boljše sodelovanje med državo in otrokom. Prav tako smo prišli do ene zelo pomembne težave - to je do tega, da ne čutimo neke prave enakopravnosti na primer kot so odpiranja tabu tem. O tabu temah se premalo govori. Pogovarjali smo se prav tako o dobrih praksah, kako bi lahko izboljšali medsebojne odnose. Na šolah se trenutno že izvajajo projekti kot so povezovanje šol na primer SUK (Slovenski učni krogi) in pa mednarodno Comenius, prav tako pa medgeneracijski stiki kot so na primer stik učenca s starejšimi, torej v projektih simbioza. Pogovarjali pa smo se tudi o tako imenovanem sistemu prijateljstva, kjer bi olajšali pot prvim razredom, ko pridejo v osnovno šolo na ta način, da bi se šesti razredi in prvi razredi bolj redno sestajali. Pogovarjali smo se tudi o projektu nadarjenih, ki poteka na vseh šolah, da bi morali biti ti projekti navezani preko vseh šol. Omenili smo tudi tržnice, ki delujejo na izbrane teme in na zbiranje denarja preko bazarjev in raznih zbiralnih akcij. Pri dobrih praksah smo prišli do zaključka, da se največ akcij dela za ogrožene družine, v okolici Ljubljanskega barja pa so na primer lansko leto zbirali tudi za poplavljenе družine. Dva predloga smo še imeli, kaj bi lahko poskusili izvajati v praksi. Eden je bil ta, ki sem ga že omenil, torej povezovanje starša z otrokom pri eni uri na teden tudi v šoli. Prav tako pa tako imenovana menjava vlog, ki je potekala na Hrvaškem in na eni slovenski šoli, ko so za en dan oz. uro, dve učiteljici in pa učenci zamenjali svoje vloge in prišli do zaključkov ter dojemanja drug drugega. Torej, to je to. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala za poročilo. Sedaj sledi dvajset minutna razprava. Še enkrat vas pozivam, ko se prijavite k besedi in jo dobite, vstanite in se predstavite z imenom in priimkom. Prosim.

Nika Kopajnik, Ptuj: Prihajam iz ptujske regije oziroma iz Kidričevega. Ko nam je fant omenil njihovo tehniko, da so učenci zamenjali vloge - to možnost smo imeli lani na naši šoli tudi mi za eno uro. Učenec je lahko izbral katero uro. Sama sem tudi sodelovala in sem izbrala uro zgodovine in sem poučevala paralelko in ugotovila, da je delo učitelja zelo težko, da sploh pripravi nas najstnike, ko malo »glava plava nad oblaki«, do sodelovanja. Veliko je priprav za diaprojekcijo in vsega gradiva, ki sem ga morala prebrati, da sem lahko skupaj tvorila to uro. Bilo je težko in menim, da če tudi se velikokrat ne strinjamo z učitelji, se nam zdijo krivični, bi jih morali kot najstniki oziroma kot misleča bitja spoštovati ter se kdaj pa kdaj postaviti v njihovo kožo in ugotoviti, da ni vse tako lahko. Hvala.

...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prosim, da se vključite v debato. Ima kdorkoli drug še kak primer prakse. Prosim.

Maša Smaila, Velenje: Prihajam iz Šempetra, torej savinjska (velenjska) regija. To je bila razprava na medsebojne odnose, ki se spreminjajo skozi odraščanje, na primer med starši in otrokom. Znanstveno je bilo dokazano, da do sedmega leta otroci verjamemo, da kar povejo starši, je vse res. Nato pa začnemo razmišljati s svojo glavo in stopimo v najstniška leta. Že v osmem in devetem razredu - kot smo danes tu verjetno večina - pa pride do trenj med starši in otroci. Zato sem jaz predlagala, da bi se starši in otroci več pogovarjali, razglabljali o svojih problemih, kajti jaz večino časa tudi opažam pri mojem odnosu s starši, da me včasih ne razumejo. Zato bi se zelo rada pogovorila o svojih problemih z njimi in zato tudi predlagam, da večino časa posvetite tudi pogovoru s starši. Saj vem, da je najbolje če se dobiš tudi s prijateljem, ampak starši so le pomembni, pomemben del našega življenja. To je to. Eden izmed pomembnejših medsebojnih odnosov. To je moje mnenje. ...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prosim, Kranj.

Patricija Rztresen, Kranj: Prihajam iz osnovne šole Poljane, na kateri se sedaj tudi že nekaj let organizira kot neka akcija, prostovoljstvo oziroma pomoč nižjim razredom. Učenci od šestega do devetega razreda imamo možnost, da pomagamo učencem od prvega do petega razreda na primer pri delanju domačih nalog. Zdi se mi, da je to tako zelo pomembno tudi za združevanje mlajših in starejših in da se tudi zelo dobro razumemo. To je to. ...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Maribor...

Teja Bobič: Prihajam iz regije Maribor. Mi smo na šoli za nadarjene organizirali srečanje s starejšimi občani, pa smo delali skupaj rožice. Videlo se je, da so bili starejši občani zelo veseli, ker smo jih obiskali. Imeli smo konkreten primer medsebojnih odnosov. Romkinja ni imela nekega spoštovanja do starejših, ker je doma niso naučili. Tudi učitelje je tikala. Mogoče bi lahko organizirali akcijo, s katero bi mi vrstniki njej pomagali, mogoče bi njo bolje razumeli, vztrajali, bi v njo verjeli. Mogoče bi se lahko spremenila. Hvala. ...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Cerknica...

Monika Pivk, Notranjska: Menim, da je zelo pomembno pri medsebojnem odnosu, da so zelo pomembni tudi starši zato ker za pogovor sta pomembna dva in velikokrat se zgodi, da se najstniki želijo pogovoriti s starši, starši pa si sploh ne vzamejo časa za to. Mislim, da je tudi na starših veliko, da zaupajo svojemu otroku, da se pogovorijo z njim, ker se lahko tako reši zelo veliko problemov. Hvala. ...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Ormož...

Janja Zdravec, Ormož: Rada bi povedala, da smo imeli v šoli primer, ko so starši dobesedno zaradi *facebooka* pa tudi teh medsebojnih odnosov hodili v šolo in učitelje nadlegovali s tem, kako naj bi se doma pogovarjali, da nimajo odnosa z otroci in da je to narobe, ker je družina prvi kraj, kjer bi se otroci morali pogovarjati in zaupati svoje težave. Ne pa potem, da imajo učitelji poleg tega, da morajo nas poučevati še probleme s tem, da starši v šolo prihajajo in se pritožujejo nad otroki, nad nerazumevanjem do njih. Hvala. ...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, ljubljanska regija.

Šejla Begič, Ljubljana: Jaz bi rada predlagala to, da mladi v družbi vzamejo večjo odgovornost nase, ker so medsebojni odnosi gradnik naše družbe in moramo dobre lastnosti širiti med mlajše. To so osnovne stvari kot so na primer spoštovanje, enakovrednost in mislim, da bi morali tudi mi imeti večjo vlogo v tem, da to sporočamo mlajšim. To je to.

....aplavz....

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Naprošam vas, da ne ploskate med posameznimi govori, bomo ploskali na koncu. Preganja nas namreč čas. Sedaj pa prosim Zasavje. Druga vrsta.

Ela Bolčič, Koper: Jaz sem Ela iz koprške regije in ne zasavske. Poudarila bi, da se včasih hočemo pogovoriti s starši, ampak imam občutek, ko se pogovarjajo s kakšnimi prijatelji, vse povejo drugim in potem mi nimamo nobene zasebnosti. Imamo občutek kot da ni v starših nobenega zaupanja in to je narobe, napačno mišljenje, ker mi staršem lahko povemo, da se nam ne zdi prav, da oni to povejo drugim in da naj stvari zadržijo zase, ker drugače ne bodo imeli našega zaupanja.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Nova Gorica...

Valentina Furlan, Nova Gorica: Sem iz osnovne šole Branik, iz regije Nova Gorica in je samo treba povedati, da naša osnovna šola organizira kulturni dan, na katerem se družimo s pobrateno šolo v Italiji. To se mi zdi omembe vredno, ker se mi zdi nekako pomembno, da se družimo tudi z drugimi vrstniki iz drugih držav. To je to.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Kranj...

Eva Bajželj, Kranj: Prihajam iz Kranja. Jaz bi pa rada poudarila to, da moramo gledati na medsebojne odnose, da tistega, ki poznaš, se moraš z njim razumeti. Ne verjeti vsakemu na internetu in na facebooku in ne vem, kakšna so sedaj še omrežja. Ne moreš sprejeti kakšne kritike, ki ti jo kdo napiše, ampak moraš razmišljati o tem, kaj ti reče prijatelj, družina, znanec tistega, ki poznaš, moraš sprejeti njegovo mnenje, kritiko in razmišljati o njej, moraš pa zastopati svoje mnenje, moraš biti prepričan v kar govoriš, karkoli rečeš veš da je prav in se ne prilagajati drugemu. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Jesenice. Sprednja vrsta, drugi sedež z desne.

Nejc Nagelj, Notranjska: Dan, hvala za besedo, notranjska regija. V glavnem, v zvezi s prevzemanjem več odgovornosti za mladostnika, bi rad poudaril volilno pravico, ker bi s tem, da bi zmanjšali starost za volilno pravico, bi povečali tudi pravno državo in bi v glavnem dali tudi več odgovornosti mladostnikom, ki bi lahko predstavlja svoje mnenje celi Sloveniji. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Sprednja vrsta.

Nika Zgojznik, Velenje: Zdravo. Glede odnosa s starši, včasih je tudi tako, da bi otrok staršu rad tudi kaj povedal, ampak je odvisno, kako starš na to reagira. Če mu bo otrok povedal, da je kaj narobe naredil, če mu bo starš dal kakšno kazen zaradi tega, *itak*, da mu ne bo otrok naslednjič spet kaj povedal, ko bo kaj takega naredil. Glede zaupanja je zelo odvisno kako starš reagira na to kar mu otrok pove.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Mogoče kdo kakšen konkreten predlog, kako bi lahko izboljšali medsebojne odnose. Prva vrsta.

Gaja Novkovič, Jesenice: Mislim, da v temu obdobju odraščanja, kjer smo sedaj največ poslušamo prijatelje, jih sprašujemo za nasvete, z njimi imamo največ medsebojnih odnosov. Mislim pa, da bi bilo prav, da bi za kakšen nasvet vprašali tudi starše na primer, ker imajo več izkušenj pa bi nam lahko lažje pomagali.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Spredaj.

NN: Ja, rada bi samo omenila, da tako kot je pomemben odnos do učitelja, tako je pomemben odnos med otrokom in staršem, tako je tudi pomembno bratsko, sestrsko zaupanje, pomembno je, da si brat, sestra, da sta si recimo zaupnika. Če ne zaupa staršu, ker se boji kazni, če ne zaupa učitelju, ker je učitelj zato ker uči mogoče bi svojega brata oziroma sestro sprejel za zaupnika, za najboljšega prijatelja recimo to bi bila lahko ena od rešitev vsakega posameznika. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Maribor.

Sara Šetar, Maribor: Jaz sem iz mariborske regije in rada bi povedala samo da, kar se tiče medsebojni odnosov, eden izmed medsebojnih odnosov je tudi na žalost nasilje in kar se tiče žaljenja in podobnih stvari v šoli in se mi zdi, da na splošno, ne vem kako je na vaših šolah, ampak na splošno v Mariboru, ko se pogovarjam s svojimi vrstniki, ugotavljamo, da se na šolah čeprav imamo ne vem koliko kampanj za proti nasilju, pa da naj bi se na tem delalo, vseeno po navadi šole ne sprejmejo ustreznih akcij, da bi se takšno dejanje zaključilo zaradi tega, ker tudi sama opažam, da na različnih šolah, ne samo naših, da ne bom sedaj izpostavila nekaj posebej, da se tudi dostikrat spregleda nasilje ali enostavno žaljenje, zaradi tega ker je učenec zaradi opomina izgubil svoj status ali pa kaj takšnega in se mi zdi, da bi se moralo dosti bolj to na šolah kaznovati in pravilno reagirati s strani učiteljev in tudi s strani socialnih delavcev na takšno obnašanje, ker je tega čisto preveč in se preveč takšnih stvari spregleda. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Ljubljana.

Jan Elikan, Ljubljana: Lepo pozdravljeni. Mi pa smo pri temi medsebojni odnosi prišli do ugotovitve, da dandanes starši niso dovolj poučeni o vzgoji otrok in prenašajo svoje izkušnje. Včasih so bile njihove izkušnje, da so jih starši topli, ker včasih niso bili tudi tako dobro razviti. Svoje otroke so napačno vzgajali. Tako, da starši bi se morali bolj poučiti o vzgoji otrok.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, zadaj.

Jana Kete, Nova Gorica: Dober dan, prihajam iz Ajdovščine. Jaz osebno mislim, da bi morali rešiti večino teh tabu tem zaradi tega, ker dokler tabu teme obstajajo, ne bo niti tega iskrenega odnosa med starši in otroci ali pa med otroci in učitelji pa tudi ljudje po navadi obsojajo tisto, česar ne poznajo. Zato, dokler so tabu teme, o teh temah ne morejo zvedeti prav vsega, saj ljudje po navadi o tem nočejo govoriti, zato mislim, da bi morali to rešiti. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Zadnja vrsta.

Zala Skitek, Koroška: Zdravo. Vidim, da smo do sedaj večinoma izpostavljali odnos s starši. Kaj pa, če se otrok boji pogovora s staršem ali pa s komerkoli odraslim, kaj pa če bi rad bolj anonimno vprašal nekoga? Zato bi rada izpostavila vse tiste spletne strani, preko katerih tudi odrasli pomagajo mlajšim, dajejo odgovore na njihova vprašanja in mislim, da če se najstnik boji vprašati nekoga osebno, je tudi dobra rešitev, da gre na internet, na socialna omrežja in se tam pogovori s kom.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Druga vrsta.

Jakob Škrobar, Pomurje: Če mi sprejmemo starše in jih poskušamo razumeti, bodo oni tudi nas razumeli in dali več svobode. Če imaš kakšno težavo, je boljše, da poveš in težava postane del preteklosti, če pa ne poveš pa postane del prihodnosti in potem je lahko veliko tega skrivanja in nezaupanja in podobno.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Zadnja vrsta.

NN: Hvala za besedo. Jaz pa sem prej hotel našteti samo nekaj primerov, kaj smo mi organizirali na naši šoli za boljše medosebne odnose. Organizirali smo simbiozo; se pravi, da smo mlajši pokazali starejšim kakšno stvar na računalniku oziroma smo jim pomagali. Zbirali smo zamaške ter star papir. Izkupiček, ki smo ga pridobili na tak način, smo potem dali v dobrodelne namene. Organizirali smo tudi Valentinovo pošto: v hodnik smo postavili škatlo, v katero so lahko učenci dajali pošto, ki smo jo nato na Valentinovo razdelili po učilnicah. Organizirali smo tudi prostovoljstvo. To so različne dejavnosti; se pravi lahko starejši, sedmi, osmi, deveti razred pomagajo otrokom iz vrtca oziroma starejšim, upokojevcem. Organizirali pa smo tudi evropsko tržnico. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, tukaj zadnja vrsta.

Kristina Sajovic, Maribor: Torej mi se veliko pogovarjamo o odnosu starš-otrok. Kaj pa odnosi med sovrstniki? Zdi se mi, da so ti dobri, včasih celo malce predobri. Nekateri naši sovrstniki vplivajo na našo samopodobo, ki velikokrat ravno zaradi tega ni realna. Predlagam, da bi na vseh slovenskih šolah organizirali akcije, na katerih bi učence učili razmišljanja z lastno glavo in jih učili, kako potrebna je samostojnost, ker se mi zdi, da tega dandanes veliko učencev nima. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prosim tudi za kak primer dobre prakse, točno na to temo medsebojnih odnosov, kako bi jih izboljšali, kako bi premagali ta strah v komunikaciji med starejšimi in mlajšimi? Ljubljanska regija, prosim...

Nuša Ornik, Ljubljana: Lep pozdrav, prihajam iz Preserja. Prej smo govorili o tem, da se otroci bojijo pogovarjati s starši in se zaradi tega velikokrat zatečejo na anonimne linije in na internet. Meni se zdi, da bi bila zelo zdrava odločitev, da bi že v sami družini uvedli eno uro na teden, v kateri bi se starši pogovarjali z otroki in gradili na tem odnosu. Otroci bi začeli zaupati staršem, ker to je ena zelo pomembna vez, ki jo moramo narediti v življenju, da se ne zatekamo toliko k anonimnim linijam, ker potem se ne bomo mogli in znali pogovarjati z drugimi. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, sedaj bom dala besedo še zadnjemu govorncu, ker dvajset minut bo počasi poteklo. Prosim za nek zaključek, za neko sklepno misel za to temo. Krško...

Lucija Župevc, Posavje: Hvala za besedo. Jaz imam še en primer, kot primer dobre prakse. Na naši šoli smo organizirali druženje treh generacij in smo se na delovno soboto zbrali vsi učenci, skupaj z mlajšimi, brati in sestrami in pa starejšimi, torej starimi starši. Imeli smo organiziran skupni pohod, na katerem smo se tudi družili in pogovarjali med seboj, tako z vrstniki kot starejšimi. Po tem pohodu smo pa imeli še družabne igre, tako, da smo se tudi precej pogovarjali in spoznali.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, s tem zaključujemo prvo razpravo. Sedaj vabim k govorniškemu odru poročevalca druge skupine na temo **LJUBEZEN IN SPOLNOST**.

Jaka Osredkar in Gaja Novkovič: Najprej en lep pozdrav vsem skupaj. Sem Jaka Osredkar iz gorenjske regije oziroma Kranja in prihajam iz osnovne šole Ivana Tavčarja, Gorenja vas. Jaz pa sem Gaja Novkovič z Jesenic, iz osnovne šole Toneta Čufarja Jesenice. V naši skupini smo se pogovarjali o temi **ljubezen in spolnost**.

Ugotovili smo, da sta ljubezen in spolnost zelo pomembni temi v odraščanju. Prepričani moramo biti, da smo na ljubezen ali na spolnost zares pripravljeni. Na to odločitev ne sme vplivati nihče, ker je to odločitev vsakega posameznika. Zaradi tega se moramo tudi zavedati, da morata posledice ljubezni ali spolnosti nositi tako fant, kot tudi punca. Prav tako morata posledice nositi tudi glede splava, morata jih sprejeti oba. Do prezgodnje spolnosti velikokrat pride zaradi radovednosti in zanositev je lahko odvisna tudi od kulture, v kateri živimo.

Jaka Osredkar: Ja dotaknili smo se tudi teme istospolnih ljudi. Kar se teh ljudi tiče, ima pa družba do njih veliko predsodkov. Zelo so proti njim. Moramo vedeti pa tudi to, da je ljubezen lepa ne glede na to, kakšna je, pa naj bo med moškim-moškim, žensko-žensko ali moškim in žensko. Ljubezen se zgodi, kjer se imata dva res rada in ni pomembno, kakšna je. Prišli pa smo tudi do tega, da lahko dva istospolna partnerja mnogo bolje vzgojita otroka kot kakšen par moškega in ženske, saj namreč istospolni ljudje tudi težje pridejo do otrok. Tako, da imajo tudi mogoče večjo ljubezen do njih in spoštovanje. Prišli smo tudi do nekih predlogov za mlajše generacije: da vplivi medijev naj ne vplivajo na njih. Starši, podpirajte svoje otroke! V ljubezni pa bodimo vzorniki mlajšim generacijam, tako bo svet lepši. **Gaja Novkovič:** Za konec pa smo si izbrali še eno misel. Resnica je, da obstaja ena sama najvišja vrednota in to je ljubezen. Ni pomembna zgodba, ti ali ona v ljubezni, pomembno je, da jo je človek sposoben. Hvala. **Jaka Osredkar:** Hvala.

...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala za poročilo, sedaj ponovno začenjamo dvajset minutno razpravo. Pozivam goste in vse, ki še niste dobili besede, da se aktivno vključite v debato. Hvala. Spredaj...

Eva Bajželj, Kranj: Rada bi povedala, da mi je bilo zelo všeč, ko smo se pogovarjali o teh istospolnih ljubeznih, ker to se mi zdi čisto običajno v naši družbi. Mislim, da bi morali to tudi spoštovati. Ko imamo kakšne filme in tudi »žive« primere, se zgodi, da starši ne sprejmejo otroka, če se privlači z istim spolom in zdi se mi, da jih moramo sprejemati, ne smemo imeti predsodkov do njih. Ne smemo se jih bati, moramo jih sprejemati kakršnikoli so, ker so lahko tudi tvoji dobri prijatelji. In zelo mi je všeč, da se sedaj že veliko ljudi zavzema za posvojitev otrok, kar se mi zdi zelo dobro. Tako kot je Jaka povedal, so lahko tudi bolj ljubeči, pa tudi bolj spoštujejo otroke. Všeč mi je, da smo napeljali na to temo, ker je res ena tabu tema. Ljubezen, kakršnakoli je, je zmeraj lepa. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Nova Gorica.

Timi Vremec, Nova Gorica: Dober dan, prihajam iz goriške regije in sem razmišljal o nečem. Govorimo o tabujih, ki jih imajo starejši ali drugi do istospolnih ljudi ter da smo zaljubljeni pri naši starosti in da imamo tudi mi tabuje. Če dam primer: jaz sem vodil na regijskem parlamentu skupino o ljubezni in spolnosti. Od petnajstih ljudi jih je bilo pripravljeno sodelovati približno trije ali štirje, drugi si niso upali. Tako, da ti da to malo mislit. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Koroška.

NN: Ko govorimo o istospolnih partnerjih: že za stare Rimljane in Grke je bilo normalno, da so imeli priležnike tudi moški. Vera ne zagovarja istospolnih partnerjev. Meni se zdi tako kot je že prej nekdo rekel: ljubezen je ljubezen, ne glede na to ali je med žensko in žensko ali pa je med različnima spoloma. Lahko bi se tudi iz zgodovine malo naučili, že takrat so to odobrvali, zakaj ne bi sedaj tudi. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, sprednja vrsta.

Marcel Račič, Posavje: Hvala za besedo. Kar se tiče istospolnega partnerstva, se ne strinjam z mojo predhodnico. To se meni zdi nenaravno, ker potem se ne bi razmnoževali. To je bistveno. Če npr. pogledamo Noetovo barko; Noe je vzel samo dva spola; žensko in moškega. Zakaj? Zato ker, če ne bi bilo ženske in moškega, bi svet propadel. Ne bi se več razmnoževali. Hvala za besedo.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Maribor.

Rok Baaron, Maribor: Hvala lepa za besedo. Zdaj, če že debatiramo o homoseksualnosti, je to nekaj normalnega ali ne? Ves čas nekako zahtevamo od družbe, da bi mi mogli njih razumeti. Kaj pa oni? Oni morajo tudi nas razumeti. Recimo otrok, ki tega ne razume, kako bo on razmišljal sedaj? Kaj si bo on predstavljal, kaj da je to homoseksualnost? Mislim nekako, da ti vsiljuješ družbi, da si drugačen z neki takimi nesmiselnimi zadevami, kot jih homoseksualci počnejo. Jaz osebno nobenega ne poznam, o tem ne morem debatirati, ker jih ne razumem, ker nisem homoseksualec. Sicer družba tega ne bo sprejela hitro, družba tega ne more sprejeti, ker ni naravno. Ne govorim, da ni prav, ni pa naravno. Hvala lepa.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, še enkrat poudarjam, da ima lahko v tej razpravi vsak svoj pogled in svoje mnenje in vsakega govornika smo veseli, da se pridruži debati. Kljub temu pa poudarjam, da se ne ponavljate, ker tukaj lahko pride do dveh različnih polov, razprava ne bo šla nikamor. Prosim, da razmislite in se potem prijavite k govoru zaradi tega, da se lahko debata normalno nadaljuje. Hvala. Torej Nova Gorica.

Veronika Zelko, Nova Gorica: Jaz bi dala en komentar na istospolne družine. Zakaj bi imeli predsodke do njih, če oni do nas nimajo. Resno, nobenega ne bom obtoževala, ampak ljubezen je ljubezen, če gre v istospolno skupnost tudi prav. Otrok lahko razume, ampak vrstniki ga bodo zafkavali in ga pretepali, ko bo pa prišel domov, bodo tam ljubeči starši. Starši s tisto ljubeznijo, ko so ga pridobili in ne gre za razmnoževanje. S tem, ko nekateri pari želijo otroka in ga posvojijo, dajo možnost zapuščenim otrokom, da začutijo tisto pravo ljubezen. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, zadnja vrsta.

Maša Balon, Ljubljana: Malo težko se mi zdi reči, da je istospolnost nenaravni pojav glede na to, da si oni tega ne morejo izbrati. Nenaraven pojav bi bil, če bi imeli oni izbiro in bi se odločili, da bi bili tako usmerjeni, ampak to tako ni. Glede posvajanja otrok vidim, da veliko razglabljate. So dobre in slabe strani posvojitve. Jaz bi lahko rekla, da je to zelo slabo, hkrati pa nekaj zelo dobrega. Dva istospolna partnerja bosta šla z otrokom čez toliko enih težav in ga bosta imela tako rada, da marsikakšen navaden par otroka nikoli ne bo imel.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, dolenska regija. Velenjska regija.

Leja Messec, Velenje: Sama mislim, da je znanstveno dokazano, da je homoseksualnost naravna stvar, ker je veliko živali homoseksualcev in da dejansko homofobija, tako kot smo se tudi v skupini pogovarjali, obstaja samo med ljudmi. Zdi se mi, da je samo ljubezen enaka med vsemi. Ni važno katerega spola si, ni važno, da je dejansko ljubezen enaka tudi med živalmi, vrstniki, starši... Zakaj ne bi mogli imeti otrok, če pa mogoče jih bo res nek par imel veliko rajši kot pa v nekateri drugi družini, kjer bi ga tudi izpostavljali in preteпали? Zdi pa se mi tudi, da je dobro, da o spolnosti čim bolj razglabljamo, da se mladi o tem zelo izobražujejo in da poskusimo razbiti tiste tabuje, ki jih imamo vsi. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Naprošam vas, tako kot se je sedaj zadnja govorka dotaknila teme, ki se tiče točno nas mladostnikov, torej, kako se s temi stvarmi, ki se pojavljajo, spopadamo mi in kako poskušamo sprejeti to, kar si mi mislimo oziroma, kako določeno ljubezen kvalificiramo. Prosim, Nova Gorica.

Jana Kete, Nova Gorica: Do sedaj je že večina ljudi ugotovila, da na nek način ni popolnoma nič narobe s tem, če sta dva istospolno usmerjena partnerja očeta ali mami, mislim starša. Sedaj pravijo, da bo največji problem tega to, da bo otrok zatiran od sovrstnikov. Ja seveda, da bo, ampak kdo pa v današnjem času ni? Skoraj vsakogar zafrkavajo zaradi nečesa. Vedno nekaj najdejo. V bistvu bo to še dobro za otroka zaradi tega, ker bo ugotovil in to zelo hitro, kdo je njegov pravi prijatelj in kdo ga ne bo obsojal na podlagi tega, kakšni so njegovi starši. Pa še to bi rada pripomnila, da sta bila tista dva fanta zelo homofobična, bila še kar žaljiva. Tako kot je rekel Morgan Freeman: "Sovražim besedo homofobija, ni fobija samo neumen si."

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, zadnja vrsta.

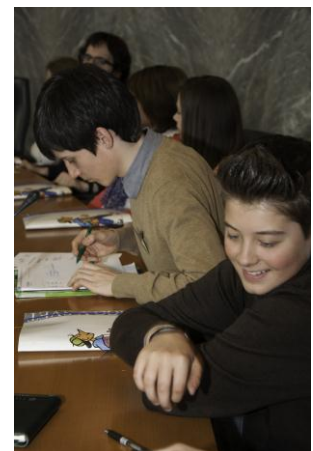
NN: Jaz bi rada nekaj rekla na to, kar je rekel fant v zadnji vrsti, da homoseksualci vsiljujejo to, da bi jih razumeli. Torej, ne da se zanikati to, da so homoseksualci v naši družbi pod pritiskom in da niso enakopravni ljudem, ki so različno spolno usmerjeni. Torej homoseksualci bi v tej vlogi morali samo sedeti in prenašati vse stvari, ki jih družba meče na njih. Tako kot so na primer črnci. Ali so morali črnci samo sedeti in prenašati, kar se jim je dogajalo? Ne. Meni se zdi, da homoseksualci ne vsiljujejo ničesar, edino svojo enakopravnost, kar je prav, ker si vsak človek na tem svetu zasluži to. In glede tega, da otrok ne bi razumel, bi samo rada rekla, da se noben dojenček ne rodi rasist in noben otrok se ne rodi homofobičen.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Ponovno ponavljam, da ko dobite besedo, prosim vstanite in se predstavite. Ljubljanska regija.

Primož Fabijani, Ljubljana: Pozdravljeni, prihajam iz Vodice v ljubljanski regiji. Torej, homoseksualnost je tema, za katero se že pri mladih vidi, da so mnjenja zelo ostra, zelo deljena. Homoseksualnost je in tudi bo. Kot je bilo omenjeno že na začetku debate, homoseksualnost je stvar, ki obstaja že tisočletja. V stari Grčiji je bila vir demokracije prva družba, ki jo je sploh ustvarila in kateri se imamo danes zahvaliti, da smo tukaj, je bila zelo odprta za homoseksualnost. Za homoseksualne živali jaz osebno še nisem slišal, zagotovo pa je, da homoseksualnost danes spet prihaja na dan. Pravilna ali nepravilna, tukaj si jaz osebno ne upam dajati sodbe, lahko pa zagotovo trdim, da je nekaj, kar obstaja in je del naše družbe. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, druga vrsta.

Elen Filipčič, Koper: Prihajam iz koprške regije in bi spet rada posvetila besedo spolnosti. Pustimo zdaj na strani homoseksualnost. Rada bi povedala, da moramo ločiti na primer spolnost kot užitek z nekom, ki ga imamo radi in posilstvo. Ni vse enako in me tudi moti, na sploh me moti, da imajo ljudje veliko za povedati o nekomu, ki

izgubi nedolžnost preje ali kasneje. To je odločitev posameznika in se mora res on sam odločiti ne glede na to, kaj si bodo drugi mislili. To so čustva in narediš, za kar se odločiš. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, kopraska regija naprej.

Aleksander Centa, Koper: Hvala za besedo. Rad bi, tako kot moja kolegica Elen, prešel na drugo temo, torej posilstvo. Dandanes se žal dogaja zelo veliko posilstev, še posebej nad mladoletnimi osebami in v veliko primerih se zgodi to, da ženska zanosi. To je tabu tema, velikokrat je žensko preveč strah, da bi to komu povedala ali pa, da bi to komu preprečila. Zato velikokrat pride tudi do tega, da mladoletne punce rodijo in potem težko poskrbijo za otroka. Pri tem bi morali malo bolj pomagati takšnim dekletom. Na primer starši bi morali pridobiti zaupanje, zato ker tudi jaz iz lastnih izkušenj, ko se pogovarjam s prijateljicami drugod po svetu, vem, da jih je veliko bilo že posiljenih. Zelo pomaga to, da jim nekdo, ki ga ne poznajo, pomaga, ker se same zelo bojijo že samo k zdravniku in mu zaupati. Bojijo se, da bi bile zaničevane ali kaj takega. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, zadnja vrsta.

Zala Vezenšek, Ljubljana: Dober dan, prihajam iz ljubljanske regije. Jaz bi povedala nekaj na temo posilstva. Pustimo sedaj homoseksualnost pri miru, ker res ne bomo nikamor prišli, ker imamo različna mnenja in je brez veze, da izgubljam naš dragoceni čas. Rekla bi samo, da je pri posilstvu v bistvu zelo različno, ampak jaz vem, da če bi se meni to zgodilo, bi sigurno nekomu zaupala, kakšni ustanovi. To je res nekaj hudega, travma, res bi bilo težko. Ampak potem, ko to poveš, ti je lažje in mislim, da te noben zdravnik ali organ, nobena oseba te ne bi zaničevala, zato, ker so tebi nekaj naredili in nisi ti nič kriv za to. Zaradi tega mislim, da je pomembno, da če se to zgodi, da se komu pove, ker oseba sigurno ne bo zaradi tega zaničevana. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Koper.

Maruška Slavec, Koper: Hvala za besedo. Če lahko, potem spet preskočim na eno drugo temo, ljubezen. Mi mladostniki dosti gledamo filme in serije, kjer je tudi veliko poudarka na ljubezni. In potem se lahko zgodi, da si delamo drugačne utvare o tem in da hitimo v ljubezen. Na primer: imam dosti prijateljic in sošolk, tudi iz nižjih razredov in potem se vsi »sparčkajo« in imajo fante in punce. Ko se razidejo, imajo zlomljena srca in se potem to slabo konča. In bi morali oni res, vsi bi morali počakati. Tudi s spolnostjo se ne bi smelo tako hiteti, ker potem vsi govorijo o tem in se slabo konča. Enako je z ljubeznijo: eni bi se radi »sparčkali« z nekom samo zato, ker je kul in si potem frajer na celi šoli, ampak zato lahko počakaš, ker imamo komaj 15 let in nismo še zreli za ljubezen in to. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, prva vrsta.

NN: Vem, da smo spolnost že končali, ampak jaz bi glede tega povedala samo to, da homoseksualcev ni treba razumeti, samo spoštovati jih je treba in jih ne izobčit zaradi tega, ker si niso sami izbrali njihovega načina življenja. Oni tako čutijo, ne morejo si pomagati. In še glede tega, kar je rekla, da bi morali z ljubeznijo počakati. Odvisno je, kako je nekdo čustveno zrel. Ne vem, nekdo bo pri štirinajstih letih bolj zrel, kot pa nekdo pri osemnajstih, odvisno od vsakega posameznika. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, zadnja vrsta.

NN: Vem, da smo že prej zaključili s tem, ampak enostavno, če imam možnost tu kaj povedati, jo bom izkoristila, tako da bi rada samo na hitro povedala: že lani recimo, ko smo se pri zgodovini učili, da ima vsak človek pravico do osnovne človekove pravice in ena izmed teh pravic je pravica do svojega menja. To imamo

vsi, tudi tisti, ki so malce homofobični imajo pravico do tega, ampak tudi vsi ostali imajo pravico do svojega mnenja. Pravica do svojega mnenja ti ne daje pravice, da praviš, da je nekaj narobe oziroma ti določaš, kaj je prav in kaj narobe. Pravica do mnenja je samo to, da poveš, kaj se ti zdi prav in da pustiš odprto tudi za ostale. Druga pravica pa je pravica do ustvarjanja družine. Ne vem, zakaj bi kdorkoli lahko imel možnost, da si od drugega vzame možnost, da si ustvari družino samo zaradi tega, ker je drugače spolno usmerjen. Nisi sam tega kriv, kakor je že prej omenila. Čustva so tvoja in ne moreš določiti do koga boš imel čustva in za to ti ne bi smela biti odvzeta pravica do tega, da si sam ustvariš svojo družino. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Ponovno se nam počasi izteka čas, zato bom poklicala zadnjega govornika, ki bo upam, da kratko in jedrnat povzel vse povedano. Prva vrsta.

...smeh...

NN: Ja, kolega je danes malo tako....ja smešen je že od začetka. Mogoče bi samo to še omenila: zelo se mi zdijo pomembna socialna omrežja, ker nihče o tem ni nič rekel, če sem zadnja, bom pa jaz. Socialna omrežja: vsi imate nekaj proti njim, jaz pa grem staviti, da vas je tukaj več kot sedemdeset procentov, ki imate facebook. In vsi pišete taka in drugačna stanja. Saj ste si sami naredili profil, sami pišete, sami sebi delate sramoto, če napišete nekaj, kar drugim ne ugaja, na primer, če so preveč čustveni izlivi in ne vem kaj še. V glavnem tako: ne zdi se mi prav obsojati – ja, če so otroci na facebooku, pa so tudi odrasli na facebooku in naj pišejo kar hočejo, dajte jih pustiti pri miru, saj facebook je samo zabava. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Ponovno naprošam samo še en govornik, za povzetek tega, kar smo sedaj imeli za celotno razpravo. Zadaj.

NN: Ja bom kar na kratko. Ljubezen je lepa, okej.

...smeh...

...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, sedaj vabim k govorniškemu odru predstavnike tretje skupine z naslovom **SAMOPODOBA IN VPLIV DRUŽBE NANJO.**

Monika Pivk, Notranjska in Eva Sevšek, Maribor: V naši skupini smo se pogovarjali o samopodobi. Opredelili smo jo kot neko mnenje o samemu sebi. Menimo, da je samopodoba zelo pomembna v našem življenju. Samopodobo si ustvarjamo sami ter z vplivom okolice. Za ustvarjanje samopodobe je pomemben tudi vpliv staršev. Menimo, da se samopodoba ne spreminja, se pa spremeni skozi življenje zaradi različnih vplivov. Tako na kratko smo samopodobo razdelili na dobro samopodobo in na slabo samopodobo. Dobro samopodobo si ustvarimo z optimističnim razmišljanjem, z nekimi uspehi in uspešnimi dejanji ter s pravo razsodbo, katera mnenja bomo upoštevali in katera ne. Slabo samopodobo smo opredelili kot vpliv kritike okolice, se pravi, da nas okolica kritizira ter če pesimistično razmišljamo. Opredelili smo tudi, kako lahko sami kaj naredimo, da si ustvarimo neko dobro samopodobo. Potrebno se je spodbujati, da opravljamo neka dela oziroma delamo tisto, kar nas veseli ter zaupamo sami vase, izražamo svoja mnenja. Opredelili smo tudi, kako lahko pomagamo svojim sovrstnikom, da izboljšajo svojo samopodobo in sicer, da zaupajo sami vase in da so to, kar so, da delajo kar jih veseli in uživajo v tem, da izražajo svoja mnenja in sprejemajo tudi druga mnenja o sebi ter da sami presodijo, katera mnenja bodo upoštevali in katera ne. Ugotovili smo tudi, da imajo zelo velik vpliv na samopodobo starši. Tem sporočamo, da naj nam zaupajo, da naj nam pustijo, da se učimo iz lastnih napak, a nam ob tem stojijo ob strani ter naj se z nami pogovarjajo, ker bomo tako lahko rešili zelo veliko težav.

Eva Sevšek: Potem pa smo podali še nekaj konkretnih primerov, kakšne delavnice smo glede na parlament izvajali na posameznih šolah. Velikokrat se je pojavljalo, da so šole pomagale socialno ogroženim družinam z različnimi akcijami. Potem so nekatere šole dale učencem prostor za zabavo, kjer so jih učitelji nadzorovali. Največkrat se je ponavljalo organiziranje predavanj. Na ta predavanja so prišli strokovnjaki in ljudje z izkušnjami, predavali pa so o internetu, o spodbujanju branja, o zdravstvenih problemih, kot so anoreksije, zlorabe drog in alkohola, pa tudi o izgubi bližnjega. Potem ena izmed delavnic je bila tudi medsebojna komunikacija, kjer so učenci obiskali starejše ali pa je potekalo med vrstniki z različnih šol. Naslednja je bila učna pomoč - tu so starejši učenci pomagali mlajšim, da so izboljšali svoj uspeh in se pri tem tudi družili. Velikokrat so se ponavljale tudi dobrodnele akcije, zbirali so oblačila, papir in zamaške in prirejali razne koncerte. Hvala.

Če samo še omenim kot zaključek. V naši skupini smo predstavili misel in sicer: "Nisi sam, naj svet ne spreminja tebe, ampak ti spremeni svet. Hvala.

...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala za poročilo. Pozivam vse poročevalce skupin, da po razpravi prinesete vaše zaključke sem, da jih zberemo. Sedaj ponovno začinjamo dvajsetminutno razpravo. Druga vrsta.

Anja Copot, Pomurje: Jaz bi povedala eno misel: stoj za tem, kar misliš, da je prav, čeprav sam stojiš. Vedno zagovarjaj svoje mnenje, ker če znaš povedati svoj da in svoj ne, potem imaš pravo samopodobo. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, druga vrsta.

NN: Torej jaz bi se predvsem skoncentrirala na samopodobo in vpliv družbe nanjo. Pred kratkim sem imela to možnost, da sem se odpravila v Anglijo. Opazovala sem, kako se mladi oblačijo, reagirajo, se pogovarjajo in vidim, da je njihova družba precej bolj odprta kot naša. Pri nas pa že na zunanji videz na primer imajo zlobni jezik, predvsem punce znajo zelo grobo obsojati. Zato te lahko že to, da s svojim načinom oblačenja, z drugačnim mišljenjem, s posebnimi frizurami, z različnimi pirsingi - že glede na videz te postavijo v neko kategorijo »kakšen pa je ta?«. Ne, morali bi biti bolj odprti za določene spremembe, na primer, da bi sprejemali vso drugačnost, da se ne bi vse punce oblačile podobno. Na primer, moja sošolka je rekla, da je bila za pusta končno enkrat oblečena tako kot je hotela. Vprašala sem jo: "Ja zakaj pa vsak dan nisi tako?" Rekla je, da se boji, kaj bodo drugi rekli. Glej, če imaš ti dobro samopodobo, če ceniš, da boš ti rastla na tistem mestu, nosi tisto kar te je volja, govori o svojem mnenju in tako boš dala družbi vedeti, da imaš dobro samopodobo, da si samozavestna in da znaš stati za svojim mnenjem in sama za sabo.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, prva vrsta.

Jože Repenšek, Velenje: Prihajam iz osnovne šole Mozirje, velenjska regija. Rad bi povedal, da samopodoba, ki jo dobiš o sebi, ko si mlad oziroma, ko odrasteš, mislim da te zaznamuje za celo življenje. Nikoli ne boš mogel pozabiti, če so te zaničevali, ko si bil mlad in po mojem nobeden ne bi mogel tega pozabiti, čeprav tega na ven ne kažeš, da imaš v sebi nekaj, ampak v sebi boš še zmeraj obdržal tisto, da so te nekoč zaničevali in da si manj vreden od drugih. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, tretja vrsta.

Janez L. Škorjanec, Celje: Pozdravljeni. Če govorimo o vplivu družbe, se meni pojavi tukaj eno zelo zanimivo vprašanje. Zakaj ima sploh naša sodobna družba zakone? Jih imamo le za to, da jih kršimo ali pa, da s tem ustavimo vojno vseh proti vsem kot to trdi Hobs? In ali je človek res človeku volk in ali smo moralna bitja in

dobra v svojem bistvu, kot trdi Kant? Pri tem, zakaj imamo sploh zakone in na kašen način mora družba delovati na nas, jaz odločitev vedno prepuščam vsakemu posamezniku. Toda pomembno je, sploh v teh kriznih časih, da se mladi ljudje v bistvu postavimo zase in razmišljamo o teh perečih vprašanjih. Najlepša hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Maribor.

Teja Bobič, Maribor: Povedala bi, da tudi tisti, ki nimajo tako dobrih ocen oziroma niso odličnjaki, imajo lahko boljše spoštovanje do starejših in prijateljev. Predvsem pa je pomembno, da smo to, kar smo in da zaupamo vase. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, druga vrsta.

Zala Rauter, Kranj: Z besedo samopodoba se največkrat srečamo v puberteti. Pove nam veliko, kaj si mislimo o sebi in kdo v resnici smo. Ampak največkrat je ta samopodoba, ki jo imamo o sebi, slaba. Pride iz zafrkavanja s strani drugih, primerjave sebe z drugimi, ki so v tem primeru boljši. Zmeraj mi bo ostalo v spominu, kako smo na šolskem parlamentu obravnavali primer deklice, ki se je primerjala s svojo sestro, ki je bila po njenem mnenju boljša, višja, lepša, bolj priljubljena v družbi... Za besedo je prosil en fant iz tretjega razreda, prišel je gor, bil je gibalno oviran in je dejal, da bi bilo lahko še slabše, da bi bila lahko deklica gluha, slepa in da moramo biti večkrat zadovoljni s tistim, kar imamo in ne s tistim, kar bi lahko bili. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, tretja vrsta.

Alen Kolar, Posavje: Sedaj, ko govorimo o samopodobi, pridemo tudi do predsodkov, kot je že rekla tista punca tam, ko je bila v Angliji, *pirsi* in to. No, ni normalno, ko si nekdo da preluknjat uho in mu drugi pravi »ti si nor, ti si *prifuknjen*, pojdi stran od mene«. Gledal sem oddajo, zdi se mi, da je bila neka ameriška oddaja. En tip, en gospod je imel 324 pirsov in zdi se mi, da je imel 75% svoje kože potetovirane. Gospod je delal v vrtcu in otroci so ga imeli zelo radi. Pa bil je še en tak bolj žalosten primer, en stric je zelo rad imel mačke. In on si je dal na kožo potetovirati mačje vzorce, hotel se je spremeniti v mačko. Nekdo na ulici ga je zabodel, ker je odstopal od drugih. No, kar hočem sedaj povedati je, da ni važno kako izgledaš na zunaj, važno je, kakšen si znotraj. Dokler te človek ne bo spoznal, bo vsak imel predsodek o tebi, ki je lahko dober ali pa slab. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Pozivam, da se držimo nekih okvirjev, ki naj bi se jih držali pri javnem govoru, torej ne uporabljamo vulgarizmov. Zadnja vrsta.

Nuša Ornik, Ljubljana: Jaz bi se rada tukaj dotaknila predvsem, kako primerjamo sami sebe z medijskimi osebnostmi. Tukaj se mi zdi zelo pomemben vpliv medijev na nas. Dekleta pa tudi fantje, zelo si v bistvu želijo biti taki kot so zvezdniki, hočejo imeti take postave, hočejo biti toliko visoki, dolge blond lase, recimo dekleta. To ni vse res kar mi vidimo, to vse obstaja v photoshopu, marsikaj se da narediti, da zgleda popolno. To nismo mi, če se mi spreminjamo v nekaj, kar je nam lepo, to ne bomo več mi, postali bomo samo še eden izmed vseh takih. Mi moramo držati zase, mi moramo biti to, kar smo in se ne smemo spreminjati samo zaradi tega, da bodo drugi imeli drugačno mnenje o nas. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, prva vrsta.

Lucija Marzel Djuranović, Dolenjska: Glede samopodobe: to je spet povezano z medsebojnimi odnosi kot tudi z ljubeznijo in spolnostjo. Če spoštujemo sebe, bomo potem znali spoštovati tudi druge in po navadi tisti ljudje, ki žalijo ostale oziroma imajo do njih neke predsodke, imajo tudi o sebi samopodobo, četudi delujejo zelo močni navzven, so v sebi zelo krhki. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, prva vrsta.

Leja Messec, Velenje: Jaz pa pravim, da je dobro, da imaš rad sebe tudi, če si malo bolj močen, malo bolj suh, če imaš dolge lase, če imaš kratke lase, če si preluknjan po vseh delih telesa, čisto vseeno je, ker res tako kot je rekel Alen, je važno, kaj imaš v sebi. Ko boš imel rad sebe, te bodo imeli tudi drugi radi in te bodo tudi drugi spoštovali, točno tako, kakor jih boš spoštoval sam. In dobro je, da imaš svoje mnenje, si odločen in tudi mislim, da smo vsi lepi, vsak na svoj način. Dobro je najti eno osebo, ki te bo imela rada takega, kakršen si. Rada bi pa tudi povedala, da je dobro, da se do drugih obnašamo točno tako, kot bi radi, da se drugi obnašajo do nas. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, druga vrsta.

Elen Filipčič, Koper: Rada bi povedala, da večina ljudi misli, da so po navadi punce negotove, ampak to ni res. Tudi fantje, ki so močnejši in gledajo na vrstnike, ki so bolj mišičasti, nabildani, po navadi se tudi oni počutijo zapostavljene, ker večinoma punce raje hodijo s tistimi, ki so lepši navzven, čeprav so bedaki in se ne obnašajo do njih tako kot bi se mogli. Če se dotaknem neke spletne strani, tam je dosti punc, ki so suhe in objavljajo svoje slike tja gor in ko ti vrtilj dol po tisti strani, dobiš veliko slik. Ene punce kar zaboli srce, ker one ne bodo nikoli take in potem začnejo stradati, zato da bi imele med nogami dosti prostora in da bi se jim te kosti videle. Ampak, to ni res - ti si lahko lep, tudi če nisi ravno najbolj suh in družba zadnje čase poudarja, da moraš biti tudi na zunaj lep, če hočeš biti uspešen. Ampak to ni res, hočejo nas spremeniti v nekaj, kar nismo, hočejo, da smo vsi enaki. Hvala.

Luka Vovk, Notranjska: Hvala za besedo. Jaz rad rečem, da se rodimo kot nek nepopisan list. Da prvih par let se na nas nalaga ogromno nekih stvari in kar naenkrat smo najstniki. Kaj trenutno vpliva na nas? Vrstniki kot smo že rekli in mediji. Pa ker smo ravno v tej stavbi, bi lahko rekel še, da imamo lahko za vzornike politike. In kar se trenutno mogoče dogaja v zadnjih dveh letih bi lahko rekli, da se neka moralnost, moralna vrednost na tej ravni izgublja. Nekomu, ki ima še veliko življenja pred sabo, ki ima zastavljene neke cilje, me zanima, kaj nas v zadnjem času v bistvu mediji in politike učijo? »Znajdi se«. Tak imam občutek zadnje čase. Ampak, ker te škode, ki je nastala, ne moremo trenutno spreminjati, bi rad naprosil vse, da so kritični, da razmišljajo s tem kar je tukaj notri in da dokažemo, da smo razmišljajoča bitja. Hvala.
...aplavz...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, kopraska regija.

Aleksander Centa, Koper: Hvala. Kot vas je že veliko omenilo, velika večina najstnikov poskuša biti podobna drugi osebi oziroma enaka kot drugi, da bodo bolj "kul" in da bodo bolj priljubljeni. Jaz bi rad na hitro samo še to povedal, da kljub temu, da smo si vsi med sabo nekako podobni, si nobena oseba, dve osebi med sabo nista enaki oziroma isti, tako, da bi se morali malo zamisliti nad tem. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Maribor.

Urban Koler, Maribor: Zdravo. Želel sem poudariti, da čeprav se najstniki trudijo biti podobni vsem hollywoodskim junakom, nam to ne bo uspelo. Tako kot je bilo prej rečeno, da je lepota pogoj, da si uspešen - to sploh ni res, res je, da so v Hollywoodu filmski igralci vsi perfektni, ampak so tudi drugi poklici oziroma druga mesta, na katerih smo lahko najuspešnejši pa zato ne rabimo biti perfektni. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, tretja vrsta.

Andraž Laubič, Celje: Dober dan, sem iz Zreč. Poudaril bi pomen slabe samopodobe. Nekateri ljudje si želijo biti nekdo drug. Mogoče bi se morali zamisliti, da vseeno razmislijo o svojih dobrih lastnostih in ne sanjajo, da bi bili nekdo drug. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, tretja vrsta.

Veronika Zelko, Nova Gorica: Jaz bi rada izpostavila eno znano osebo – Kat von Deyen – je umetnica na nek svoj način, dela tetovaže in pred leti je v intervjuju dejala, da punce ne verjamejo fantom, če jim rečejo, da so lepe, verjamejo pa, če jim rečejo, da so grde. Rekla je, da verjetno bi bilo najboljšje prodajati razbita ogledala, ker cela slabijo njihovo samopodobo. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Tukaj se je gost prijavil k besedi. Izvolite.

Tomaž Bergoč, Društvo Unicef Slovenija: Sicer smo tu, da vas poslušamo. Ampak vam moram čestitati, vsakemu posamezniku, ki je izrazil svoje mnenje na tak način kot ga je. Izredno pomembno vas je slišati, otroci in mladostniki. Otroci morate biti slišani, tako doma, v družbi kot v parlamentu. Tako, da – čestitam in se hkrati tudi opravičujem, ker vas ne bom do konca poslušal. Na žalost imam neodložljive obveznosti. Hvala lepa!

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Torej ... četrta vrsta.

Nuša Ornik, Ljubljana: Jaz bi pa imela samo en predlog, ker se prav gotovo tudi v tej dvorani najde kdo, ki ima mogoče malo slabšo samopodobo. Jaz sem imela prijateljico, ki je imela res zelo slabo samopodobo in mi je povedala, kako je izboljšala svoje mnenje o sami sebi: pripravila je dva lista. Na prvega je napisala vse stvari o sebi, ki jo motijo, na drugega pa vse stvari, ki se ji zdijo na njej lepe. Rekla je, da je imela pri drugem listu zelo veliko težav, ampak se je potrudila in se ves teden ukvarjala s tem. Našla je ogromno lepih lastnosti in vsakič, ko se je počutila slabo, je pogledala na list z dobrimi, lepimi lastnostmi in si tako dvigovala samopodobo. Potem je list s slabimi lastnostmi raztrgala, vrgla v koš in nehala razmišljati o tem. S tem si je močno dvignila samopodobo. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Tukaj se je prijavila gospa Sánchez. Prosim za besedo.

Karin Elena Sánchez, generalna sekretarka ZPMS: Hvala lepa za besedo, ki je odziv na tole, kar si zdajle delila z nami pa tudi na vse, kar smo že slišali. Glede na to, da sem vrsto let delala z mladostniki, vam bom pa še jaz iz svojih izkušenj nekaj povedala: tale list, ki si ga omenila na sploh zelo dobro deluje. Ker sem danes moderirala to skupino o samopodobi, sem slišala veliko dobrih predlogov, kako drugim pomagati do dobre samopodobe. Za mnenje lahko vprašamo tudi svoje prijatelje, starše, tiste, ki nas dobro poznajo in na ta list dodamo še veliko dobrih lastnosti in tistega, kar drugi vidijo na nas. Potem pa še ena reč zelo pomaga: da ta seznam dobrih stvari velikokrat prepisemo. Zjutraj in zvečer najbolj deluje in v obliki pozitivnih stavkov: jaz sem..., jaz znam..., jaz zmorem..., jaz sem vreden. Verjemite, preizkušeno deluje, kajti tisto, kar si ves čas ponavljamo in govorimo sami sebi, tisto prej ali slej postane naša resničnost in tako nas začnejo gledati tudi drugi. Torej, če kdaj še

dvomite vase, sestavite ta seznam in naj bo dolg, naj vam še drugi pomagajo. Večkrat ga prepisite in k temu spodbudite tudi druge. Tako boste naredili nekaj dobrega zase in tudi za vse tiste okrog vas.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Maribor...

Kristina Sajovic, Maribor: Pozdravljeni. Torej – samopodoba – ali si jo res izoblikujemo sami? Te teme sem se dotaknila že prej. Meni osebno se zdi, da je vpliv okolja bistveno prevelik. Vpliv na našo samopodobo predstavljajo socialna omrežja, mediji, ampak tega vpliva na žalost ne moremo omejiti. Zato jaz predlagam, da vsak začne pri sebi. Glejte, vsak ima svojo dušo in te duše vam nihče ne more vzeti. Ne pustimo drugim, da nam odvzamejo dušo in bodimo to, kar smo! Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Sedaj kličem še zadnjo govorko, govorca, ki bo dal zaključek celotne teme... Velenje.

Zala Šart, Velenje: Lep pozdrav. No, en povzetek vsega skupaj: moje mnenje je, da bi se morali vsi ljudje oblačiti in biti to, kar so, se v svoji koži dobro počutiti. Na koncu dneva je pomembno to, da se mi dobro počutimo in ni važno, kaj si drugi mislijo o nas. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Sedaj kličem k govorniškemu odru še zadnje poročevalce, poročevalce 4. skupine, ki so razpravljali pod naslovom prihodnost.

NN: V naši skupini **PRIHODNOST** smo se pogovarjali predvsem o naših ciljih. Večina nas ima cilje v zvezi z uspešnim življenjem in izobraževanjem. Ugotavljali smo, kaj potrebujemo za uresničitev ciljev, ki smo si jih zadali. Našteli smo: podporo staršev in prijateljev, sredstva, sposobnosti in talent, željo, voljo ter odrekanje, realen cilj, pravo izbiro, trdo delo, vztrajnost, razgledanost, osveščenost, dobro samopodobo, zaupanje vase, odgovornost, znati se postaviti zase in predvsem pogum. **NN:** Potem smo napisali tudi veliko pozivov, s katerimi upamo, da bomo dosegli neke spremembe:

- Premožnejše pozivamo, da dajo del svojega premoženja dobrotelnim organizacijam, te organizacije pa naj podajo dokaz o svojem delovanju. Ni dobro, da samo dajemo denar, pa potem iz tega ni nič.
- Odrasle naprošamo, da nam dajejo zgled, ne pa da nam kažejo same negativne stvari. Naj bodo pozitivni in odločni, da bomo potem takšni tudi mi.
- Vlado naprošamo, da racionalno razdeli sredstva, naj nikjer ne pretirava in naj ne daje nikjer preveč denarja in ga drugje odvzema.
- Da bi boljše oglaševali turizem, saj je to zelo pomembno za prihodnost. Imamo odlične pogoje za turizem.
- Da bi bilo slovensko gospodarstvo boljše povezano, da bi kupovali slovenske izdelke, saj s tem omogočamo lažji izhod iz krize.
- Zmanjšanje razlik med mestom in vasjo, npr. povezanost, da izboljšamo promet in tako omogočimo boljšo povezanost tistih vasi, ki imajo manj privilegijev in mest, ki imajo manj fakultet. Nekateri prebivalci se ne morejo dovolj dobro izobraževati.
- Priporočamo oz. pozivamo, da bi izvedli kakšen velik projekt, ki bi povezoval več regij in s tem omogočil tudi večjo dejavnost manjših območij, npr. da bi izboljšali avtobusne in vlakovne povezave. Tam bi izboljšali pogoje za turizem in gospodarstvo.

Imamo pa tudi probleme:

- Največji problem, ki smo ga identificirali, je odnos s starši. V bistvu nas ne razumejo in so pozabili, kako je biti mlad.
- Problem je tudi neenakopravnost med spoli, npr. da bi punce morale več pospravljati po malici.
- Slaba predstavitev razno raznih poklicev. Če bi bili bolje predstavljeni, bi se učenci lažje odločali, kaj bodo postali.
- Premalo imamo prostorov za druženje, kjer bi se učenci lahko družili, spoznavali in odmikali predsodke.
- Organizacija plesnih dejavnosti ali drugih aktivnosti – ugotovili smo, da bi bilo to zelo potrebno, a v mestih ni več priljubljeno, ker imamo veliko teh stvari. To bi se moralo bolj povezati na vaseh in lokalnih področjih, kjer bi se ljudje lahko še bolje povezali. V mestih pa je slaba udeležba in bi morali narediti nekaj takega, da bi pritegnilo veliko mladih in popularnih ljudi.
- Predlagamo, da bi učenci opravljali več prostovoljstva, da bi izvedli kakšne delavnice, kako se učiti ter da bi izražali probleme na razrednih urah, da bi povedali vse, kar jih moti.

NN: Jaz bom pa predstavila še nekaj akcijskih načrtov za akcije, ki jih še nismo izvedli oz. za akcije, ki so jih na posameznih šolah že izvedli. Te akcije se usmerjajo v šolstvo, ker se nam zdi to prvi, a majhen korak k boljši prihodnosti. O prihodnosti pa smo se tudi pogovarjali.

Akcije, ki bi jih lahko izvedli na šolah:

- Kako se učiti? Učitelji bi učili učence, kako se učiti.
- Meritve hrupa. Na šolah bi lahko organizirali merjenje hrupa in tako ozavestili tako učence kot tudi učitelje o prevelikem hrupu.
- Enakopravnost med spoloma. S to akcijo bi zmanjšali nestrpnost in neenakopravnost spolov.
- Organizacija raznih zbiralnih akcij kot npr. zbiranje papirja ali zamaškov. Tako bi zbrali sredstva za različne socialne sklade in učence s posebnimi potrebami, kar bi pripomoglo k boljši prihodnosti.
- Organizirali bi več površin, kjer bi se otroci lahko igrali in preživljali prosti čas.
- V šolah bi organizirali anonimen pogovor o problemih šolstva.
- Druženje med šolami. Organizirali bi dneve dejavnosti, v katerih bi se šole med seboj družile in se tako spoznavale. To bi zmanjšalo rivalstvo med posameznimi šolami.
- Menjava vlog. Ta je najbrž vam najbolj znana. Učitelji in učenci bi zamenjali vloge in okusili, kako je biti učitelj oz. učenec.

Hvala.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala za poročilo. Začenjamo z debato. Zadnja vrsta.

Anže Vaukan, Koroška: Hvala za besedo. Jaz bi samo rad poudaril, da vsak od vas, ki ste tu in tudi tistih, ki so doma – vsak ima vsaj en talent in cilj življenja oz. prihodnost je, da ta talent odkriješ in ga naprej razširjaš. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Druga vrsta.

Anja Copot, Pomurje: Pozdravljeni. Za svojo dobro prihodnost moraš vedeti, kaj želiš, moraš si postaviti cilje, ki te veselijo in ki jih lahko uresničiš. Potem te to žene naprej, imaš voljo do življenja, ker če nimaš ciljev in ne veš, kaj bi rad v življenju počel, ti ni do življenja. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Zadnja vrsta.... Prosim, če izključiš mikrofona. Hvala.

Primož Fabijani, Ljubljana: O prihodnosti bi rad povedal par točk: prihodnost, predvsem mladi, jemljemo kot precej oddaljeno. Kot dogodke, ki se bodo zgodili in na katerega nimamo velikega vpliva. Jaz osebno menim, da je prihodnost danes, ta parlament, sklepi, razmišljanja. Družba prihodnosti se ustvarja danes. Mi mladina smo družba prihodnosti. Če hočemo spremeniti prihodnost, je edina točka danes in z našimi mnenji na parlamentu. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, prva vrsta.

Miha Pristov, Jesenice: Jaz bi vam pa rad povedal, da je prihodnost zelo pomembna, če se spomnimo na temo 23. otroškega parlamenta Odraščanje. V tem času se pojavlja zelo hud problem in to je, da prihodnost zanemarja sedanost. Tukaj se pojavi vprašanje ali prihodnost sploh obstaja? V bistvu je prihodnost sedanost čez nekaj trenutkov. Vedeti moramo, da bomo samo s sedanostjo oblikovali svojo prihodnost. Hvala.
... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Druga vrsta.

NN: Hvala za besedo. No, velik del prihodnosti je izobrazba in zaposlitev. V Sloveniji se pojavljajo primeri in problemi, da je možnosti za zaposlitev vse manj. Zato se moramo potruditi, da bomo to preprečili. En primer sedaj je bil Fructal. Koliko ljudi je ostalo brez službe in brez prihodka? In še en primer: imel sem prijatelja, ki je starejši in ko se je zaposloval, se je o svoji izobrazbi zlagal. Zato, da bi dobil službo. Če bi imel višjo izobrazbo, bi mu več plačali in to delodajalcem ni všeč. Obstaja pa še en problem, to pa je, da veliko in vse več izobraženih ljudi zapušča Slovenijo. Prihodnost je danes in tukaj. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Ormož.

Janja Zadavec, Ormož: Veliko vas je že povedalo o prihodnosti, sanjah in željah, ki bi jih radi uresničili. Zavedati se moramo, da tu nismo samo mi in naši starši, ki so seveda ključni v času odraščanja, ampak tu ste tudi vi kot Državni zbor, kot politiki in v bistvu vas za vse tu nas prosim, da poskušate z zakoni, ki jih boste sprejeli v dobro vse države in ne v vaše dobro, omogočiti čim lažje dobiti zaposlitev in da se bomo čim bolje

izobrazili s pomočjo možnosti, ki nam jih dajete vi. Mislim, da ste v tem trenutku, trenutku krize, še posebej pomembni vi, ki odločate. Tudi o prihodnosti. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Druga vrsta.

Mario Pezer, Pomurje: Pozdravljeni. Želim samo izpostaviti mnenje, da bodite to, kar hočete biti. To je ena pomembna stvar današnjega časa. Nekatera dela so bolj zastopana, imajo višjo plačo in zato se mladostniki odločajo, da se naučijo tega dela. Pač, moramo se zavedati, da imamo različne želje in to mnenje, da bodi to, kar hočeš, to je zelo pomembno. Če hoče moj sošolec na primer biti mizar in mizar ni tako dobro plačano delo, naj bo to. Če misli, da je za to dovolj kvalificiran, da se do tega cilja izobražuje, naj do tega cilja pride. Naj ne bo faktor odločitve za zaposlovanje in za našo prihodnost to, kje bi dobili več dobička. Seveda poznamo več takšnih primerov: ljudje hočejo imeti vedno večji dobiček, hočejo priti na vrh piramide, biti faraoni, medtem ko se nižji sloj prebivalstva trudi, trudi, trudi. V tem je velik problem. Eni poklici so bolj taki, drugi drugačni – hočem seveda poudariti to, naj bo vsak tisto, kar hoče biti. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, Koper.

Miran Stepan, Koper: Kar takoj bom dal eno konkretno idejo, o kateri smo se mi pogovarjali v šoli. Razmišljali smo o tem, da bi naredili klub za mladino. Ni nujno, da samo v Kopru, ampak tudi vsepovsod po Sloveniji. To bi bila zabava brez alkohola, organizirano bi bilo varstvo. Pač, to bi bil nekakšen klub. Po mojem mnenju je to odlična ideja. Mi smo premladi za iti v klub, kjer so odrasli. Zdi se mi to odlična ideja.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prva vrsta.

Nastja Medle, Dolenjska: Vsi govorimo le o družbeni prihodnosti. Kaj pa narava? Če bomo še naprej ravnali z njo tako kot do sedaj, bo tudi družba propadla. Prihodnost je to, kar je okoli nas. Ne zanemarimo tega. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Tretja vrsta.

NN: No, jaz bi pa komentiral, kar je rekel naš kolega tamle. Pravijo, da te talente, ko jih imaš, da jih moraš izkoristiti. Ampak kaj, ko teh talentov... npr. jaz sem zelo dober umetnik. Če bi postal slikar v Sloveniji, bi bil sedajle siromak. Slovenija je premajhna, da bi jaz s svojimi slikami kaj zaslužil. Hočem povedati, da zaradi tega zdaj hodijo nekateri v tujino. Če je večje tržišče, lahko tudi lažje uspejo.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala, zadnja vrsta...

Nuša Ornik, Ljubljana: Meni se zdi zelo velik problem v tem času, da mladi ne morejo najti zaposlitve. Ne samo zaradi tega, ker je manj delovnih mest, ampak tudi zaradi tega, ker od mladih ljudi zahtevajo izkušnje. Ampak ti dejansko težko pridobiš izkušnje, če nikjer ne dobiš dela. Delati bi bilo treba na tem, da se zaupa mladini, da se jim da možnost, mogoče le za določen rok in bi se videlo, kako mladi oz. bodoči delavci funkcionirajo v tej službi. Če bi bili dovolj uspešni, bi službo tudi dobili. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Nova Gorica.

Ula Zorn, Nova Gorica: Rada bi povedala, da prihodnost stoji na nas in bo taka kot si bomo sami izbrali in izoblikovali in nihče je ne more preprečiti oz. uničiti. Moramo slediti svojim sanjam in narediti vse, da se bodo uresničile. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Koper.

Maruška Slavec, Koper: Lep pozdrav. Kot je rekla ta v rdeči majici, bo treba poskrbeti tudi za prihodnost narave, ker onesnaževanje – to, kar se zdaj dogaja – spada tudi pod našo prihodnost. Imamo že toliko vrst onesnaževanja, da ne vemo, kje bi začeli. Je globalno segrevanje in če se bo nadaljevalo, bo mogoče celo svetovni potop, potem je svetlobno onesnaževanje, ko ni več niti zvezd na nebu. Ko greš v kakšno mesto ponoči je vse rdeče ali rumeno. Tako, da bi rada izpostavila, da ko govorimo o svoji prihodnosti, moramo misliti tudi na prihodnost, ki bo okoli nas. Za to se bomo morali še toliko bolj potruditi kot se trudimo sedaj in ločujemo odpadke in vse to. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Druga vrsta.

NN: Meni pa se zdi, ko gledamo na svojo prihodnost in na sanje, da si moramo med seboj pomagati, da ne smemo gledati le na lastne interese, ker pomoč drugega veliko pomeni. Na prihodnost moramo gledati skupaj in ne le na sebe.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Tretja vrsta.

NN: Hvala za besedo. Z mnogimi vrstniki bi se strinjal s tem, kar so že povedali. Ni služb, mnogo ljudi je izobraženih in veliko ljudi gre delati izven naše države, kar je sramota za našo državo. Greš študirati za takšen poklic oz. delo, ki te zanima. Ampak problem je pa v tem, da ga ni. Kar me pa najbolj zmoti je to, da je v naši državi veliko povezav oz. poznanstev. To je diskriminacija do tistih, ki so izobraženi. Nekdo je na primer lahko visoko izobražen in je klošar, nekdo drugi pa nima »blage veze« o tem, kar dela, pa je na nekem delovnem mestu. To je čisto narobe. Kar je še najhujše, je pa to, da zanika. Hvala lepa.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Velenje ...

NN: Glede na to, da imajo tudi starši dokaj veliko vpliva na našo prihodnost, pa da bi vsi kar kritizirali... mislim, da bi si lahko tudi mi te kritike, ki bi jih naslovili na naše starše zapomnili, da bomo sami boljši starši.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Maribor ...

Sara Šetar, Maribor: Jaz bi rada povedala eno čisto konkretno zadevo. Moti me in bi rada to v prihodnosti spremenila, zato bom tudi omenila: v šoli se včasih niso ocenjevali likovna vzgoja, glasbena vzgoja, športna vzgoja in čeprav se mi zdi, da bi bilo boljše, da se tudi zdaj ne bi ocenjevali, ampak, da bi prišli na neko »srečno sredino«, bi lahko naredili tako, da bi se pri vseh teh treh predmetih ocenjevalo enakovredno. Pri likovni vzgoji si ocenjen iz prakse, pri športni vzgoji si tudi ocenjen iz prakse. Pri glasbi si pa večinoma ocenjen iz poznavanja zgodovine glasbe in iz poslušanja nekaterih stvari. Nihče ne zahteva, da poješ, vsaj pri nas ni tako, da bi moral za oceno peti. To se mi ne zdi pravično, saj pri vseh teh treh predmetih je to pogojeno tudi z nadarjenostjo. Če ti nimaš posluha, ne boš mogel peti. Če nisi fizično sposoben, ne boš mogel kakšne stvari narediti tako dobro kot nekdo drugi. Pravično bi se mi zdelo, da bi se pri vseh teh treh predmetih ocenjevalo ali samo praksa ali pa samo teorija. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Ljubljana.

Zala Vezenšek, Ljubljana: Jaz bi samo rekla, da ko sprejemamo katerekoli odločitve, ne smemo gledati samo na bližnjo prihodnost, ampak moramo pogledati tudi na rodove za nami. Ker enkrat, ko bomo mi stari 70, 80 let,

moramo mi poskrbeti, dokler ne umremo, za boljši, lepši, pravičnejši svet za tiste, ki bodo prišli za nami. Ker oni bodo naša prihodnost. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prva vrsta.

Katarina Malenšek, Dolenjska: Ko mladi slišimo besedo prihodnost, pomislimo na službe, na to, kako bomo kot samostojne osebe preživeli v tem svetu. Mnogo mladih si želi odličnih služb z visokimi plačami. Ampak resničnost ni taka, zelo težko se take službe dobi in mislim, da veliko preveč mladih hodi na fakultete in potem ne dobi služb. Mogoče bi bilo bolje, da bi hodili v srednje šole in se izobraževali za neko dejavnost in potem tam zaslužili denar.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prva vrsta.

Monika Pivk, Notranjska: Velikokrat slišimo od staršev in iz okolice »ja, slabo se nam piše, nič ne moremo spremeniti, ker pač tako je, tak je način v državi«... ampak zakaj ne bi mi tega spremenili? Če bi mi naredili en korak, zakaj ne bi nekaj naredili, da bi bil recimo slikar v Sloveniji cenjen? Če bomo mi naredili malo in generacija za nami še en korak, smo zelo blizu neke boljše prihodnosti. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Prva vrsta.

Tara Pleško, Dolenjska: Lep pozdrav vsem. Rada bi izpostavila to, da imamo vsi neke sanje in cilje, ki bi jih radi dosegli in ni dovolj, da le čakamo, da se bodo izpolnili, ampak moramo za to tudi nekaj storiti in imeti močno voljo, se truditi. Moramo vedeti, da ne smemo družbi dopustiti, da bi na nas vplivala slabo in da bi obupali nad svojimi cilji, ker to počnemo zase in ne za druge. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Tretja vrsta.

Kevin Švara, Nova Gorica: Rad bi povedal, da svet stoji na nas, ampak ni prihodnosti brez sedanjosti. Zato pozivam vse poslanke in poslance, da bi mislili na prihodnost, ampak ne pozabili na sedanjost. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Velenje.

NN: Moje mnenje je, da si vsak najstnik piše svojo prihodnost in da ni vse odvisno od denarja, ampak je veliko v vztrajnosti in delu ter koliko si tega želimo. Najlepša hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Velenje.

NN: Jaz bi pa povedal, kako mladi ne cenimo več slovenskega jezika. Slovenski jezik bo v prihodnosti propadel. Nekoč so se Slovenci borili za ta jezik, da ga lahko govorimo, zdaj pa če že nekdo reče, da poslušaj slovensko glasbo, se nekateri zgražajo nad tem. Naš jezik je naša last in upam, da se ga bo v prihodnosti bolj cenilo kot v sedanjosti.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Druga vrsta.

Polona Majdič, Zagorje: Povedala bi rada, da mi imamo možnost za izobraževanje. Imamo prihodnost. Kaj pa tisti v svetu, ki nimajo te možnosti? Zato vas pozivam, da dajmo otrokom v Afriki, ki nimajo prihodnosti, ki ne vejo, kdaj bodo umrli, možnost za prihodnost. Hvala.

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Razprava počasi prihaja h koncu, zato bom poklicala zadnjega govornca. Prosim, da strne vse, kar smo povedali v zadnjih minutah. Tu spredaj, prva vrsta...

Leja Messec, Velenje: Torej, za vse spremembe oz. cilje moramo ukrepati zdaj. Za vse moramo trdo delati z optimizmom, dobro je, da nam ob strani stojijo bližnji in seveda vi, poslanci. Iz vsake ovire, ki pride na našo pot, pa moramo vzeti kot neko izkušnjo in iz nje izvleči najboljše. Verjamem pa, da imamo vsi sanje in da bomo veliko naredili za njih in jih na koncu tudi uresničili.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Sedaj še zadnjič naprošam, da mi po končani seji prinesejo vsi poročevalci skupin njihova poročila oz. povzetke. Napočil je čas, da potegnemo črto pod današnjo razpravo in povzamemo najpomembnejše zaključke današnjega srečanja. Anika in Ernestina, prosim da stopita k govorniškemu odru.

Anika Božič, Nova Gorica in Ernestina Lavrih, Dolenjska: Pozdravljeni. Medsebojne odnose hočemo izboljšati, predvsem so nam pomembne vrednote kot so spoštovanje, zaupanje in toleriranje drugih. Zelo se nam zdi pomemben odnos staršev oz. skrbnikov otrok, in sicer, da si med seboj zaupamo, se pogovorimo in tako rešujemo naše težave. Pomembno se nam tudi zdi, da med sovrstniki sprejemamo drugačnost. Hkrati pa opažamo, da je potrebna večja povezava med šolo, najstniki in državo. Želimo si, da bi bilo več srečanj kot je ta, saj se nam zdi pomembno, da izrazimo svoje mnenje ter se postavimo zase.

Ljubezen je eno največjih čustev. Strinjamo se, da je leta odločitev vsakega posameznika. Kljub lepoti ljubezni so tu še nevšečnosti, katere morata nositi oba partnerja, saj sta oba odgovorna. Hkrati se nam zdi pomembno odpravljanje tabujev, dotaknili smo se enega – in sicer: istospolna usmerjenost. Glede te imamo deljena mnenja in poglede. Spolnost je enako kot ljubezen izbira vsakega posameznika. Odprli smo tudi temo posilstva. Pomembno je, da žrtve to zaupajo ljudem, ki bi lahko pomagali, saj se bo njihova težava tako najlažje razrešila.

Samopodoba je zelo pomembna in te zaznamuje skozi celo življenje. Slabo samopodobo pridobimo predvsem s kritiziranjem iz okolice, dobro pa s tem, da zaupamo sami vase in se zavedamo dobrih lastnosti, o katerih smo govorili. Starši naj nas glede tega raje pustijo, da se odločamo sami in da se bomo v življenju znali postaviti sami zase. Poudarek smo dali tudi na to, da ni važno, kakšen si na zunaj, ampak na znotraj. Ne smemo obsojati ljudi, ki jih ne poznamo. Na samopodobo pogosto ne moremo vplivati sami, ampak na to vpliva predvsem okolje in ljudje v okolici. Glede prihodnosti pa smo ugotovili, da za izpolnitev ciljev potrebujemo pogum, željo, denarna sredstva in še mnogo drugega. Cilj v življenju in v prihodnosti je, da svoj talent odkriješ in ga nato tudi izkoristiš, a za to nimaš vedno možnosti. Samo s sedanjostjo lahko oblikujemo prihodnost - to je bila ena glavnih točk. Ceniti moramo tudi slovenski jezik, slovenski zaposlitveni trg in se čim manj seliti v tujino in se tam zaposlovati. Hvala.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Preden razglasimo temo za 24. otroški parlament, pozivam goste k besedi, če ima kdo še željo karkoli povedati ...

Fani Nolimal, Zavod RS za šolstvo: Hvala. Zelo na kratko bi rada rekla, da sem zelo vesela, ker sem imela priložnost prisluhniti vaši diskusiji. Dotaknili ste se zelo pomembnih tem, dejavnikov, ki vplivajo na področje odraščanja in glede na to, da se na Zavodu za šolstvo ukvarjamo s strokovno podporo šolam, bom rekla, da sem dobila z vaših ust veliko modrih misli, kako je potrebno delovati, na čem je potrebno graditi v bodoče na šolah. Vsekakor bomo zastavili naše moči, da bomo gradili na spodbudnem učnem okolju, okolju, kjer bodo prišle do izraza vrednote, o katerih ste govorili: dobro medsebojno sodelovanje, vzajemnost, zaupanje in tako naprej. Skratka, s tem bomo vzpostavili pogoje za tak pouk, ki ste ga nekateri bolj izrazito, nekateri manj jasno izrazili. Skratka, mislim, da je treba opogumiti učitelje, da malo bolj zaupajo učencem in da jim dajo tudi priložnost, da včasih vlogi zamenjajo. Učitelj pri tem seveda ne bo izgubil svojega pomena, saj bo lahko učencu pri pripravi na ta njegov učni nastop veliko pomagal in tukaj, skozi te priprave izrazil svojo nalogo. Tako da – najlepša hvala za to priložnost in obljubim, da bomo delali na tem, da kolikor je v naši moči udejanimo te vaše želje.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Izvolite besedo...

Majda Potrata, poslanka v Državnem zboru: Hvala za besedo. Še enkrat se javljam. Vsem, ki ste danes sestavljali mozaik svojih mnenj, se prav iskreno zahvaljujem. Povedali ste toliko lepih misli staršem, učiteljem pa tudi politikom, da se za podobo Slovenije – ne kot mozaika, ampak kot celostne države – ni treba bati. Najlepša hvala, da zaupate tudi šoli. Hvala.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Izvolite ...

Alenka Jeraj, poslanka v Državnem zboru: Torej, reči moram, da sem bila navdušena že nad temo, predvsem odnosi se mi zdi zelo pomembna tema, o kateri je potrebno govoriti. Tako o odnosih med vami, še posebej pa o odnosih s starši. Vi rastete v nekem drugem obdobju, drugem času, času interneta, mobilnih telefonov, v kakršnem vaši starši nismo rastle in to velikokrat ne razumemo. Včasih nimamo časa, niti energije vas poslušati, ampak predlagam, da ste kar vztrajni pri tem, ker seveda vas imamo starši radi in smo pripravljeni tudi kaj spremeniti v svojem obnašanju. Je pa treba povedati, kaj vam ni všeč, kaj bi od nas pričakovali, ker vsi bi bili radi dobri starši. Seveda morate pa tudi vi poslušati starše, kaj ni v redu v vašem ravnanju, obnašanju in tako bomo vsi skupaj lažje funkcionirali. V prihodnosti boste tudi vi lahko rekli, da ste dobri starši. Velikokrat kdo reče »ne bom delala tako kot dela moja mama«, ko si pa malo starejši, pa ugotoviš, da delaš točno to, kar je delala mama. Zelo pomembno je, da se teh stvari zavedate. Zelo so mi bile všeč vaše misli o ljubezni in spolnosti. »Fajn« je, da se o teh stvareh pogovarjate, razmislite predno greste v spolnost, ker jo velikokrat zamenjujemo z ljubeznijo in se gre v kakšno stvar prehitro. Hotela sem reči še to: nekdo je omenil, da je mizar slabo plačano delo – ni nujno – če dela dobro, pošteno, veliko, potem je lahko tudi dobro plačano delo. Tako je v vsakem poklicu; tisto, kar boste delali, delajte čim boljše in se potrudite tako kot pri vseh stvareh. Kot poslanka si želim, da bi sprejemali dobre zakone za vse, včasih pri kakšni stvari ne moremo predvideti vseh posledic, za to je prav, da ste družbeno kritični in to počnite tudi v prihodnje. Kadar se vam kaj ne zdi prav, to povejte na glas, povejte svojo kritiko, ki naj bo umestna in tudi povejte svoje predloge in jih bomo skušali upoštevati. Hvala.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Izvolite besedo...

Tone Dolčič, namestnik varuhinje človekovih pravic: Hvala lepa. Pri Varuhu človekovih pravic sem zadolžen za področje otrokovih pravic. Že več kot deset let spremljam delo otroških parlamentov in lahko rečem, da je tokratni eden najboljših. Tako kot po organizaciji kot po vsebini. Prejšnja leta, ne glede na teme, ki so bile, smo mnogokrat začutili bolj lahkotno obravnavo, leto se mi zdi, da ste izkazali zelo veliko zrelost. Morda je tema odraščanja res tako pomembna, da je bila razprava temu primerna in zato vse čestitke vam, sodelujočim in seveda tudi vsem organizatorjem. Želel pa sem povedati tole: pri Varuhu se seveda ukvarjamo z vsemi otrokovimi pravicami, vendar pogrešamo več podatkov, več informacij s terena in zato si želimo več sodelovanja s posameznimi šolami. V prejšnjih letih smo obiskovali šole, tudi po 20, 25 obiskov smo imeli letno in ti obiski so nekako kar zamrli. Ni neke iniciative s strani šol in zato je zdaj moj apel bolj namenjen ljudem na balkonu, mentorjem – pokličite nas, dogovorimo se ali za okrogle mize ali za predavanja ali za kakšne druge oblike razpravljanj. Razpravljamo lahko o čemerkoli kar zadeva mlade. Mi iz teh parlamentov vidimo, da neke stvari zadevajo vse. Želeli bi vzpostaviti tesnejšo povezavo z nekaterimi šolami, pogovarjamo se o nekem projektu pri katerem bi zajeli morda tri šole iz vse Slovenije. Z mladimi bi poskušali predebatirati ne samo tiste težave, ki zadevajo njih, ampak tudi tiste, ki jih mi vidimo in bi nam tako pomagali osvetliti določene probleme z zornega kota mladih. Moje povabilo velja torej še enkrat, vem, da se sedaj izteka šolsko leto, ampak lahko štartamo z novim šolskim letom. Smo na internetu, najdete nas in se bomo dogovorili. Hvala lepa!

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Izvolite ...

Darja Groznik, predsednica ZPMS: Še enkrat lep pozdrav vsem. Tako kot sem vam nekako rekla pred petimi urami, imate pravico in dolžnost, da družbo opozorite nase. In naša dolžnost, dolžnost nas odraslih je, da vas poslušamo. Danes ste me prepričali, da se zavedate te pravice in dolžnosti. Glede vprašanj, ki so povezana s prihodnostjo je pa tako: veliko vprašanj in dobrih zamisli smo slišali, tudi takšnih globalnih, tehtnih vprašanj, npr. varovanje narave. Morda se čutimo nemočne, ampak tako je le navidezno, če vsak izmed nas naredi en droben korak vsak dan, bo družba napredovala. Prepričana sem, da se tega dobro zavedate. Naj pa izkoristim to priložnost za to, da vam povem, da je tak krasen program kot je otroški parlament, žal ostal brez finančnih sredstev, zato pozivam vse odločevalce, da pomagajte Zvezi prijateljev mladine Slovenije, da ta program ohrani v prihodnje. Hvala lepa.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Izvolite ...

Alen Kofol, gen. direktor Direktorata za predšolsko vzgojo in osnovno šolstvo, MIZŠ: Najlepša hvala za besedo. Najprej čestitam za tako jasne in glasne misli. Nikoli si ne pustite vzeti teh misli. In vedno navdušujte tudi druge, da bodo te misli delili z vami, kakor jih vi delite z njimi. Zato vas pozivam, da tudi sošolce navdušite nad tem, kar vi danes tukaj počnete. Odraščanje je nekaj, kar se nikoli ne konča. Tudi sam sem danes zaradi vas postal malo bolj odrasel. In hvala vam za to.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Hvala. Sedaj pozivam Ernestino, da stopi k govorniškemu pultu in razglasi temo za 24. otroški parlament.

Ernestina Lavrih, Dolenjska: Izmed osmih predlaganih tem, ste največ glasov – 58 - namenili temi Razmere v družbi in to je tudi tema za 24. otroški parlament.

... aplavz ...

Ana Vilhelmina Verdnik: Pred zaključkom bi se rada zahvalila Državnemu zboru, da smo lahko gostovali v njihovih prostorih in vsem poslanskim skupinam, da so nam omogočile kosilo v njihovi restavraciji. Potem vsem, ki omogočajo delovanje otroških parlamentov, mentoricam in mentorjem v osnovnih šolah, regijskim koordinatorkam in koordinatorjem otroških parlamentov ter Zvezi prijateljev mladine Slovenije. Prav tako vsem, ki so prispevali gradivo za udeležence: TOM telefonu, Vzajemni, Društvu Bralna značka – ZPMS, Društvu Unicef Slovenija, Informacijskemu pooblaščenču, Centru za varnejši internet in projektu Safe.si, Slovenski filantropiji in Državnemu zboru. Posebej pa bi se rada zahvalila tudi Zvezi prijateljev mladine Slovenije, ker je najbolj zaslužna, da danes otroški parlament sploh obstaja in da mladi lahko izrazimo svoje mnenje. Menim, da si organizacija in njeni delavci zaslužijo močan aplavz ob svojem letošnjem jubileju – 60 letnici. ... aplavz ...

Hvala tudi vam, današnji parlamentarci in parlamentarke, da smo lahko današnji dogodek uspešno speljali do konca. In zapomnite si: tudi naš glas šteje! ... aplavz ...

Sedaj sledi kosilo v dveh skupinah. Tisti, v prvi skupini, greste takoj v restavracijo v klet, druga skupina pa počaka v predverju velike dvorane. Hvala!

Zaključek: ob 14.00 uri.

Gradivo, ki so ga prejeli udeleženci otroškega parlamenta

Zapisala:

Petra Zega, strok. sodelavka ZPMS in
Žiga Omejec, dijak Srednje ekonomske šole na praksi

Fotografije:

Simon Ogulin, ZPM Ljubljana Moste – Polje

SEZNAM MLADIH PARLAMENTARCEV IN PARLAMENTARK

23. NACIONALNEGA OTROŠKEGA PARLAMENTA

Regijsko območje: Celje

Regijska koordinatorica: Dragica Poznič, MDPM CELJE

ZALA	BELAK
TILEN	DOBOVIČNIK
ŽIVA	DUŠAK
ŽANA	HOČEVAR
JANEZ	L. ŠKORJANEC
ANDRAŽ	LAUBIČ
ANDRAŽ	REBENŠEK
ALJA	URBANČEK
EVA	PUŠNIK, učenka novinarka

Regijsko območje: Dolenjska

Regijski koordinator: Janez Pavlin, DPM MOJCA NOVO MESTO

ERNESTINA	LAVRIH
KATARINA	MALENŠEK
LUCIJA	MARZEL DJURANOVIĆ
NASTJA	MEDLE
TARA	PLEŠKO
ANA	STANIŠA
SAŠA	VESEL
AJDA	BLATNIK, učenka novinarka
DAVID	ŽABČIČ, učenec novinar

Regijsko območje: Jesenice

Regijski koordinator: Boštjan Smukavec, ZDPM JESENICE

GAJA	NOVKOVIĆ
MIHA	PRISTOV
URŠA	KOSMAČ, učenka novinarka

Regijsko območje: Koper

Regijska koordinatorica: Irena Morgan, DPM KOPER

ELA	BOLČIČ
ALEKSANDER	CENTA
VITA	DOBRAVC

Otroški parlamenti

Zveza Prijateljev
Mladine Slovenije
60let
Mladi

Miklošičeva 16, 1000 Ljubljana, Slovenija
www.zpms.si, info@zpms.si
tel: +386 1 2396 710, 2396 720
faks: +386 1 2396 722
Slovenian Association of Friends of Youth

ELEN	FILIPČIČ
MARUŠKA	SLAVEC
MIRAN	STEPAN
SARA	MAKSIMOVIČ, učenka novinarka

Regijsko območje: Koroška

Regijska koordinatorka: Vesna Lujinović, DPM KOROŠKE

KATARINA	LODRANT
ANA	PODRŽAVNIK
ZALA	SKITEK
ŠPELA	SUŠNIK PARADIŽ
ANŽE	VAUKAN
ZALA	MLAKAR, učenka novinarka

Regijsko območje: Kranj

Regijski koordinator: Franc Kržan, DPM KRANJ

EVA	BAJŽELJ
ANA	BOŠNJAK
BRIGITA	FERLEŽ
LUCIJA	KRAJNIK
JAKA	OSREDKAR
ZALA	RAUTER
PATRICIJA	RAZTRESEN
NINA	ŽUMER
TILEN	LOTRIČ, učenec novinar
ŠPELA	PUSTOVRH, učenka novinarka
KATJA	STANONIK, učenka novinarka

Regijsko območje: Krško (Posavje)

Regijski koordinator: Uroš Brezovšek, ZPM KRŠKO

ALEN	KOLAR
MARCEL	RAČIČ
LUCIJA	ŽUPEVC
AJDA	ŽAGAR, učenka novinarka

Regijsko območje: Ljubljana (in okolica)

Regijska koordinatorka: Tanja Povšič, MZPM LJUBLJANA

MAŠA	BALON
ŠEJLA	BEGIČ
ULA	DOBNIKAR
JAN	ELIKAN

PRIMOŽ	FABIJANI
KRISTJAN	KRT
TAJDA	KURET
JANJA	MAROLT
FILIP	MRAMOR
JAN	OBŠTETAR
NUŠA	ORNIK
KRISTINA	PAVOVEC
JERNEJA	PEZDIR
TEJA	PLESTENJAK
JULIJA	PODBORŠEK
MIHA	POMPE
ERIKA	SLOVŠA
ZALA	VEZENŠEK
NEŽA	ŠTRANCAR, učenka novinarka

Regijsko območje: Maribor

Regijska koordinatorka: Kornelija Kaurin, ZPM MARIBOR

ROK	BAARON
TEJA	BOBIČ
URBAN	KOLER
JURE	RAJH
KRISTINA	SAJOVIC
EVA	SEVŠEK
SARA	ŠETAR
ANA VILHELMINA	VERDNIK
ERIK	VOH
NIKA	GERMAN, učenka novinarka

Regijsko območje: Notranjska

Regijska koordinatorka: Patricija Frlan, DPM NOTRANJSKA

LUKA	BOŠTJANČIČ
NEJC	NAGELJ
TEJA	OBLAK
MONIKA	PIVK
LUKA	VOVK
MINELA	VELEGIĆ, učenka novinarka

Regijsko območje: Nova Gorica (severna Primorska)

Regijska koordinatorka: Iva Devetak, MDPM ZA GORIŠKO

LEA	BAJC
ANIKA	BOŽIČ

VALENTINA	FURLAN
ŽAN	GAJSER
NUŠA	GERBEC
JANA	KETE
NIK	LOGAR
EVA	NOVAK
MAJA	PETROVIĆ
LUKA	PODOBNIK
KEVIN	ŠVARA
TANJA	TOMŠIČ
VERONIKA	ZELKO
ULA	ZORN
HANA	BIZJAK, učenka novinarka
JURE	BUŽINEL, učenec novinar
TINA	CURK, učenka novinarka
HELI	HONGISTO, učenka novinarka
SARA	KLOBUČAR, učenka novinarka
TEODORA	KOMLENIČ, učenka novinarka
NEJC	KORČE, učenec novinar
JANI	MARTINUČ, učenec novinar
SARA	ROJC, učenka novinarka
ŠPELA	VALANTIČ, učenka novinarka
MARUŠA	VIDRIH, učenka novinarka
TIMI	VREMEC, učenec novinar
LARA	ZUZA, učenka novinarka

Regijsko območje: Ormož

Regijska koordinatorka: Aleksandra Kociper, MZPM ORMOŽ

JANJA	ZADRAVEC
DOROTEJA	LAH, učenka novinarka

Regijsko območje: Pomurje

Regijska koordinatorka: Mateja Leskovar, ODPM Ljutomer

KATJA	BEDOKE
ANJA	COPOT
NIKA	CRNKOVIČ
MARIO	PEZER
SERGEJA	RAJ
NASTJA	ŠERUGA
JAKOB	ŠKROBAR
LORA	TIBAUT
JESIKA	KUSTEC, učenka novinarka

Regijsko območje: Ptuj

Regijska koordinatorica: Vojka Havlas, CID PTUJ

IVANA	ILEC
NIKA	KOPAJNIK
JASNA	GABROVEC, učenka novinarka

Regijsko območje: Šmarje pri Jelšah

Regijska koordinatorica: Valentina Kidrič, OŠ ŠMARJE PRI JELŠAH

*regijski koordinatorji rotirajo – vsako leto se menjajo

ZALA	ČUJEŽ
ANŽE	ŽABERL
ANJA	VODUŠEK, učenka novinarka

Regijsko območje: Velenje

Regijska koordinatorica: Kristina Kovač, MZPM VELENJE

AJDA	FRANKOVIČ
LEJA	MESSEC
JOŽE	REPENŠEK
MAŠA	SMAILA
ZALA	ŠART
NIKA	ZGOJZNIK

Regijsko območje: Zasavje

Regijska koordinatorica: Lavra Izgoršek, DPM TRBOVLJE

*regijski koordinatorji rotirajo – vsako leto se menjajo

POLONA	MAJDIČ
AMRA	MEŠIČ
NEŽA	NAPRET
JAKA	ŽURGA
BOŠTJAN	HOSTNIK, učenec novinar

